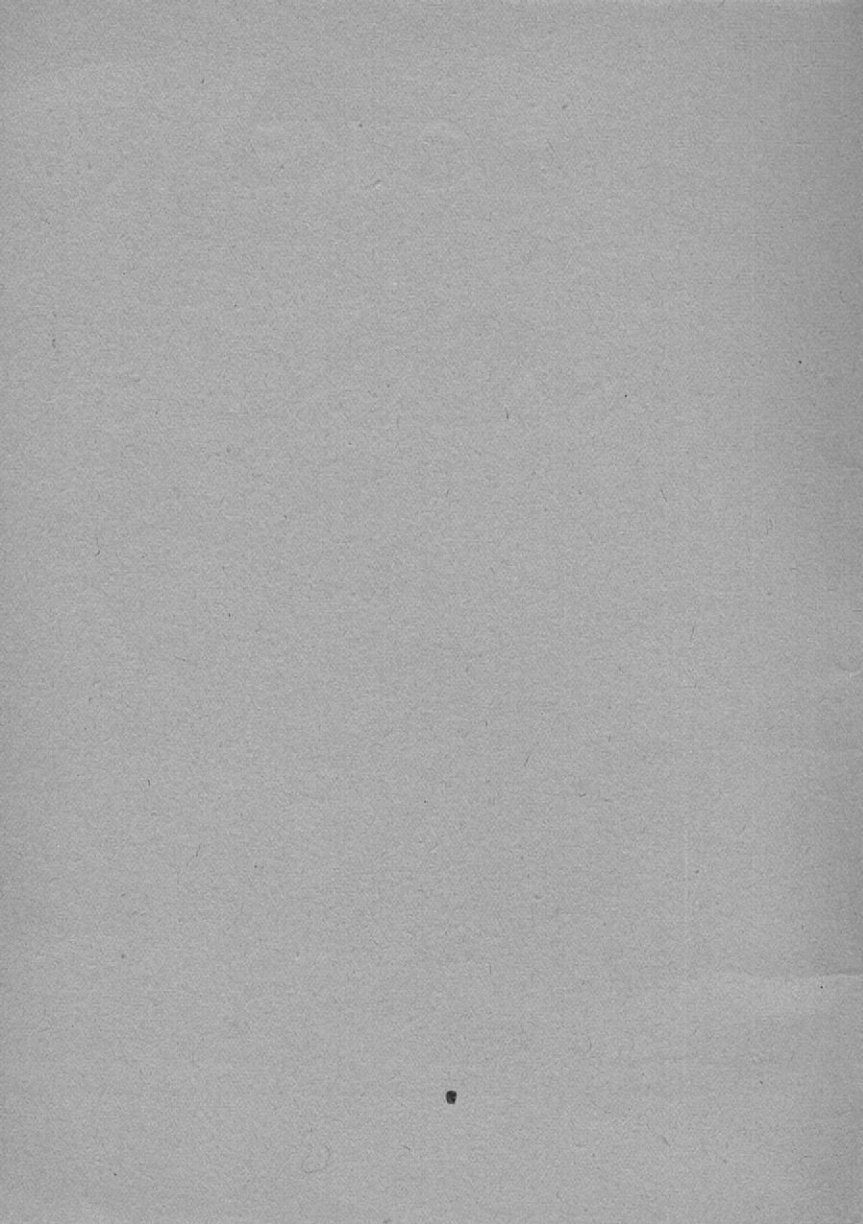

[K. Moberg]

OIKEAN TIEN SALAISUUS

1734

OIKEAN TIEN SALAISUUS

Kirja naimattomille naisille

Kirjoittanut
TÄTI CECILIA

[Kaarle Mohell]

Turussa 1934.
Kustannusliike Tähti

TURKU .. KIRJAPAINOGRAFIA .. 1934

JOHDANTO.

Tilastomiehet ovat kylmin ja tunteettomin numeroin osoittaneet sen naisjoukon yhä lisääntyvän määrän, joka joutuu elämään yksin, naimattomana. Yhtenä syynä sanotaan siihen olevan sen, että taloudellinen ahdinkoaika pelottaa miehiä ryhtymästä niin vakavaan taloudellisen elämän uudelleen järjestelyyn kuin avioliiton solmiaminen on. Toisena syynä mainitaan tyttölasten suurempi lukumäärä jo syntyväisyystilastosta. Kolmantena on syy siinä, että nykyajan kuumaisen kiire elämä vie perheen perustajiksi valmiita nuoria miehiä tuhansittain onnettomuuksien, suoranaisten tapaturmain kautta. Syitä on paljon. Ovatpa naiset itsekkin osaltaan monasti syynä siihen, etteivät he tule perheen äideiksi: moni nykyajan, itsensä elättämään pystyvä nainen tuntee itsensä riippumattomaksi eikä halua asettua yhteën miehen kanssa.

Ei ole lainkaan sanottu, että kaikki ne neidit, jotka huomaavat olevansa jo avioliittoon kypsät, ehkäpä jo tunnustavat sivuttaneensa niin sanotun „vanhanpiian

rajankin", ollenkaan haluavatkaan naimisiin. Mutta on tuhansia nuoria ja keski-ikäisiä neitoksia meidänkin maassamme, jotka haluaisivat todella saada itselleen kodin, mutta „sitä oikeaa“ ei vain löydy.

Tämän kirjan seuraavilla sivuilla pyritään mahdollisimman selvästi osoittamaan ne epäkohdat, virheet, vääryydet y.m. syyt, joista monenkin herttaisen, kotia kaipaavan naisen elämä on jäänyt kolkoksi, yksinäiseksi ja turvattomaksi. Kumminkaan ei kirjan tarkoitus ole esittää asioita siinä valossa, että vain tässä kosketellut asiat ja tässä annetut ohjeet olisivat ainoat oikeat ja avioliittoon nopeimmin johtavat. Ei lainkaan. Ihmisten elämän kohtaloita johtavat korkeammat voimat kuin yhden ihmisen kokemukset tai satojen kokemuksien kautta saavutetut tiedot. Mutta monelle voitoisten kokemuksista ja toisten kärsimyksistä ilmaantua valoa ennen pimeisiin seikkoihin ja jos tämä kirja tällä tavalla saa kotia kaipaavia auletuksi, on kirjan kirjoittajan ilo vilpitön ja onnittelee hän ensimmäisenä uuden, oman kodin perustavia onnellisia.

Kodin kaipuu.

Moni maalaisneitonon tai kaupunkilaistyttö, joka päivän työn päätyttyä istuu yksin huoneessaan, tulee ajatelleeksi: Päivä on taas mennyt, mitäpä nyt taas tekisin. Lukemista ei ole, rahatkin ovat lopussa. Ellin tai Ainin luoksehan voisin mennä juttelemaan, mutta kukapa tietää, ovatko hekään kotona. Kyllä tämä elämä on sentään kurjaa. Istut tai seisot, puuhaa vaikka kuinka päivät pitkät mitätöntä palkkaa vastaan, tulet illalla kotiin väsyneenä ja huomenna on taas sama peli edessä. Voi, kunpa olisi vielä kotona! Tai jospa olisi oma koti, missä puuhailisi omansa ja omaksi ilokseen. Silloin olisi elämällä jokin tarkoitus: koti, oma koti!

Maallakin on iltaisin ikävää. Ei ole huveja, tai jos on, niin nuorisoseurantalossa tai työväentalossa on tanssit, ehkä näytelmäkin. Mutta sinne meno maksaa, toveri pitäisi olla, eikä aina viitsisi samassa puvussa-kaan olla. Ja vaikka sinne menisikin, niin kuka sen taas tietää, saako siellä istua „seinäkoristeena“ vai pääseekö tanssimaan. Joskus on hauskaa, mutta jos Airi ja Innikin ovat siellä, niin sitten ne pojat taas ovat vain heidän kanssaan ja minä saan tyytyä ensimmäiseen, joka sattuu tulemaan pyytämään vain sen- vuoksi, että kaikki toiset ovat jo lattialla. Sitten tanssit

ja väsyvät, saatko edes saattajaa kotiin. Ja huomenna olet väsynyt ja hajamielinen työssäsi.

Sama on kaupungissa. Jos menet johonkin huvipaikkaan, niin maksa. Ellet mene, ei sinua kukaan muista hakemaan tulla. Illat ovat pitkät.

Monelle johtuu vanhempien koti mieleen. Vielä useampi haaveilee omasta kodista. Nainen on luotu kodin hyväksi haltijattareksi ja siksi hän kaipaa saada olla hyvä jollekin, hän haluaa hoitaa omaa sydämensä lemmittyä ja olla yhteisen pesän vaalijattarena. Kuinka moni tyttö antaisikaan kaikkensa, jos vain saisi itselleen oman kodin. Elämän järjestys on se, että mies hoitaa taloudellisen puolen ja nainen kodin, vaikkakin nykyaikana on kaikenlaisten haihattelijoiden alkuunpanemana usein tultu siihenkin, että nainen elättää miehensä, joka on vain „Vihtorina“. Mutta hiukankin itsestään pitävä nainen ei alennu hankkimaan itselleen miestä vain miehen vuoksi, ruveta ruokkimaan kotona maleksivaa laiskaa miestä. Se on luonnotonta. Jos molemmat rakastavat kotia ja perheonni merkitsee heille jotakin, syntyy lapsia ja mihinkä perhe sitten joutuu, ellei mies osaa eikä halua tehdä mitään ja nainen on raskauden ja lasten vuoksi estetty työstä, joka on tuottanut perheelle toimeentulon. Kurjuus on silloin edessä ja paitsi miehelle, myös naiselle häpeä.

On aivan toinen asia, jos kaksi nuorta aloittaa elämänsä naisen varoilla siksi, että mies ehtisi valmistautua sille uralle, mille hän on aikonut ja alkuaikoina käytetään naisen varoja elämiseen. Sehän ei kuulu kenellekään. Mies on silloin taloudellisten vaikeuksien vuoksi estetty ansiotyöstä nyt juuri ja jos naisella on, onhan luonnollista, että kaksi rakastavaista antaa toisilleen kaiken, oli se sitten rahaa tai rakkautta. Mutta tässä tapauksessa on asia käsitettävä siten, että

mies vain lainaa yhteisen edun vuoksi vaimoltaan. Nykyaikanahan vaaditaan monellakin alalla niin paljon opillista tietoa, että mies on miltei keski-ikäinen, ennenkuin saa lukunsa luetuksi ja sitten menee kovan kilpailun vuoksi vielä aikaa siihen hetkeen saakka, jolloin hän ansaitsee niin hyvin, että voi saada kodin omin varoin perustetuksi.

Mailla taas ovat nuoret usein molemmat palkkatyössä ja palkoista jää harvoin säästöön; eipä sitä niin suurilla palkkoilla nykyisin elellä. Silloin on molempien yhteinen työ ja ansio kodin perustana. Mutta tällöinkin on otettava jo alussa huomioon se, että lasten tullessa maailmaan, on pystyttävä ottamaan heidät vastaan, etteivät pikku poloiset joudu kärimään vanhempiensa ajattelemattomuuden vuoksi.

Koti. Oma koti. Niin moni nuori nainen haaveilee siitä, mutta ei vain löydä sitä miestä, joka tekisi hänelle sen jokaisen naisen odottaman kysymyksen, joka ratkaisisi elämän kohtalon ja johtaisi omaan kotiin.

Kodin kaipuu on monella niin voimakas, että hän saattaa langeta harkitsemattomiin tekoihin ja huomata lankeemuksensa seuraukset vasta sitten, kun se on jo liian myöhäistä. Siksi onkin jokaisen naisen, joka haluaa itselleen oman kodin, tarkoin ajateltava, mitä kaikkea hän uhraa, antautuessaan miehelle, josta toivoo itselleen kodin vaalijaa ja perheen turvaa. Tuhannet eri seikat viettelevät hyväksymään jonkun tarjouksen, tuhannet puhuvat vastaan. Tällöin on ratkaisu usein vaikeata. On tietysti kuultava sydämen ääntä, mutta ei saa antaa hetken hurmion johtaa siihen, että uhrataan neitseellinen puhtaus, nuoruus ja kauneus hetken hurmion vallassa miehelle, joka ei ole sitä ansainnut eikä kykene antamaan sille sitä arvoa, mitä kauniin neidon elämän vastuu vaatii. Miehen valin-

nassa onkin nykyaikaan suuri vaara edessä. Paljon, enemmän kuin viattomat nuoret naiset osaavat aavis-takaan, on petollisuutta ja leikkiä naisten sydämillä olemassa. Siksi tahdommekin tässä ensin, ennenkuin ryhdymme neuvomaan tietä omaan kotiin, selostaa muutamia vaaroja, jotka alati ja kaikkialla, niin maalla kuin kaupungissakin, niin rikkaitten kuin köyhienkin keskuudessa, ovat nuorta neitoa vaanimassa, usein mitä kurjimmin rikollisessakin mielessä. Mutta ei vain nuoria, kauniita naisia uhkaa vaara. Sama vaara on kehittyneillä, jo melkoiseen ikäänkin ehtineillä neideillä edessään, monessa suhteessa suurempikin. Heillekin on vielä sananen sanottava, ennenkuin antaudumme itse kodin tien sokkeloita tutkimaan.

Tuhansien kotien onni on armotta tallattu lokaan, naisen kunnia ja maine viety, lasten kohtalo jätetty viranomaisten huomaan ja tuhansia nuoria sydämiä on ainiaaksi murskattu ajattelemattomuuden, heikkouksioi-suuden, hetken hurmion tai suoranaisten viettelyjen kautta. Siksi onkin jokaisen naisen, ennenkuin hän antaa myöntymyksen ryhtyä yhdyselämään, tarkoin otettava huomioon ne neuvot, mitkä tässä myöhemmin esitetään ja joiden noudattaminen on toiselta puolen suojellut tuhansia neitosia turmiosta, toiselta puolen taas ohjannut tuhansia liian arkoja, liian vaatimattomia ja luonteeltaan arkoja onnellisesti avioliiton satamaan, luonnollisilta edellytyksiltään paljoa edullisemmassa asemassa olevat sivuuttaen.

Kauneus tai ulkonainen viehkeys ei ole riittävä edellytys naimisiin pääsyyn. On tuhansia kauniita tyttöjä, jotka aikansa nuorten miesten leikkikaluna oltuaan, joutuvat yhä huonommille teille ja lopuksi sortuvat kadulle. Myöskin on satoja suloisia tyttöjä joutunut oman ajattelemattomuutensa vuoksi heille aivan sopi-

mattoman miehen syliin, avioliittoonkin sellaisen miehen kanssa, joka väsyttään naisen kauneuteen etsii lohtua muualta, toisten naisten sylistä.

Toiselta puolen taas on paljon naisia, joita luonto ei ole liiaksi somistanut, heidän ulkomuotonsa joutuu varjoon satojen muiden rinnalla, mutta kumminkin he saavat itselleen sellaisen miehen, jota suorastaan hurmaavat naiset eivät ole saaneet pauloihinsa. Mistä tämä johtuu? Yksinkertaisesti siitä, että heissä on se „jokin“, joka on toisilta puuttunut ja jota miehet, avioliittoa kunnioittavat kunnan miehet todella kaipaavat ja joka saa heidät luottamaan naiseen, antamaan kaikkensa naisen puolesta. Suorastaan rumakin nainen voi saada helposti itselleen miehen, jos hän sitä haluaa, ja osaa miehen valloittamisen ja miellyttämisen taidon.

Kodin kaipuu on luonnollinen tunne niin naisille kuin miehillekin ja sen tyydyttämiseksi tehdyt ponnistelut eivät ole tuomittavia, kuten monet halpamaisuudessaan tuomitsevat ja nimittävät sitä „miehenpyydyttämiseksi“, „ruumiin ikäväksi“ tai joillakin muilla rumilla nimillä. Halu omaan kotiin on jokaisen terveen ihmisen luonnollinen pyrkimys, se on luonnollinen halu, jota jokainen on oikeutettu tyydyttämään. Joka vakavassa mielessä etsii itselleen elämänkumppania, kulkee oikeaa tietä ja on yhteiskunnassa kunnioitettava henkilö. Ei kukaan ole oikeutettu solvaamaan häntä halveksivin nimityksin. Mutta tavallisesti asia onkin niin, että ne jotka pilkkaavat, ovat itse peloissaan, että toinen vie miehen heidän nenänsä edestä ja vain siksi pukevat pelkonsa solvaussanoiksi. Mutta itse he olisivat suunniltaan ilosta, jos sama mies loisi edes yhden ihailevan katseen heihin.

Jospa vain naiset tietäisivät, miten mielellään mies ottaa avosylin vastaan naisen, joka todella kaipaa kotia

ja haluaa kodin onnea, niin he käyttäytyisivät järkevämmin, eivätkä leikkisi perhosleikkiä, joka murtaa monen miehen sydämen ja tekee miehen kovaksi, sellaiseksi, joka kerran petettynä kostaa kymmenille viattomille tytöille sen, että hänen sydämensä kerran murskattiin. Ei yksikään mies olisi sydäntensärkijä, jos hänen ensimmäinen rakastettunsa tietäisi keinon, millä miehen saa todella omakseen sieluineen, ruumiineen. Mutta kun niin naisten kuin miesten keskuudessa on petettyjä, murtuneita, heikkoja tai rikollisia luonteita, on aina oleva vaaroja niin naisia kuin miehiäkin uhkaamassa. Vaaroja olisi vähemmän, jos naiset ymmärtäisivät oikein käsitellä miehiä jo ennen kuin he joutuvat niin pitkälle, että miehestä luopuminen merkitsee myös luopumista omasta kunniastaan ja sitä, että nainen ei enää voi seuraavalle miehelle mennä ilman „entisyyttä“.

Seuraavassa käsittelemme niitä vaaroja, jotka uhkaavat nuoria neitoseja nykyään.

Valkoinen orjakauppa ei ole vielä loppunut.

Ammoisista¹ ajoista on tunnettu se ihmisarvoa mitä syvimmin loukkaava kauppa, jota on nuorilla tytöillä harjoitettu eri puolilla maailmaa. Kaikkialla suurissa sivistysmaissa on sitä vastaan taisteltu, mutta aina viime päiviin saakka on sanomalehdissä sittenkin ollut uutista siitä, että millöin milläkin taholla on tällaisen halpamaisen ammatin harjoittajain liiga saatu pidätyksi. Valkoinen orjakauppa ei ole vielä loppunut.

Meidän maassamme ei sitä ole harjoitettu sellaisessa mittakaavassa, että täällä olisi erikoisia järjestöjä, jotka toimittaisivat tyttöjä ulkomaisiin ilopaikkoihin elostelijoiden uhreiksi, mutta sitä ilmenee meillä vielä tänä päivänäkin pienemmässä mittakaavassa.

Kerrotaan seuraava tapaus, joka on sattunut aivan äskettäin. Eräs nuori, kaunis, noin seiseämäntoista-vuotinen tyttö oli saapunut Helsinkiin. Eräänä iltana tutustui hän sattumoisin erääseen hienosti puettuun herraan, joka vei hänet kahville. Tuttavuutta jatkui ja tyttö ihastui miellyttävään seuralaiseensa. Eräänä päivänä pyysi mies tyttöä mukaansa eräälle pienelle matkalle naapurimaahan ja lupasi siellä hankkia hänelle paikan jonkun sukulaisensa luona. Rohkea tyttö

suostui ja lähti. Hän palasi takaisin puolen vuoden kuluttua ja kertoi joutuneensa kurjan petturin uhriksi. Hänet oli seuralaisensa vienyt erääseen hienoon huvittelupaikkaan, tarjonnut hänelle viiniä ja ... senjälkeen ei tyttö tiennyt mitään tapahtuneesta ennenkuin löysi itsensä aivan upo-oudosta huoneesta jostakin suurkaupungin liepeiltä erään ihaniskaisen elostelijan luota. Taistelustaan huolimatta ei hän voinut pitää puoliaan alhaisen himon vallassa olevaa elostelijaa vestaan, vaan menetti nuoruutensa ja kaiken, mitä naiselle on kalteinta maailmassa. Elostelija sulki hänet aamulla huoneeseen, mutta tyttö pääsi karkaamaan ikkunasta parvekkeelle ja sieltä edelleen. Hädissään juoksi hän pitkän matkaa ja joutui oudossa kaupungissa niin eksyksiin, että kun hän rauhoituttuaan poliisien kanssa haki raiskaajaansa antaakseen tämän poliisien käsiin, ei hän enää löytänyt takaisin. Ja se nuori mies, joka hänet oli sinne tuonut, oli esiintynyt väärällä nimellä ja kadonnut jäljettömiin. Kaikki tytön matkatavarat, pienet säästörahat, passit ja muut paperit olivat niinkään tipotiessään. Näin surkeasti päättyi tämän nuoren neidon matka.

Tämä on vain esimerkiksi kerrottu tapaus, joita toki sattuu meillä tavattoman harvoin. Mutta suurkaupungeissa uhkaa kaikkia naisia vaaroja joka puolella. Häikäilemättömiä naismetsästäjiä, viinan ja intohimojen villitsemiä miehiä on suurissa asutuskeskuksissa paljon, onpa niitä tietysti maaseudullakin. Kaupungeissa on vaara suurempi ja etenkin silloin, kun kokematon maalaistyttö kaupunkiin tultuaan joutuu halpamaisten roistojen käsiin. Nämä ovat niin viisaita, että ovat olevinaan oikein huolehtivia ystäviä, puuhaavat toimipaikkoja, pelastavatpa joskus jonkun tungettelijan kynsistäkin — usein aivan järjestetty näytös —

ja siten pääsevät tytön uskotuksi. Liiallinen luottamus voi johtaa siihen, että tyttö petettynä saa turvautua viranomaisten apuun ja palata takaisin kotiseudulleen häväistynä ja kurjana rauniona entisestään, lapsikin käsivarrellaan. Siksi on jokaisen nuoren neidon kaupunkeihin lähtiessään mentävä vain tuttujen, luotettavien ihmisten luo ja kuunneltava heidän neuvojaan ja varoituksiaan.

Mutta ei tässä ole ainoa vaara. Kuinka moni nuori vaimo voikaan kertoa mitä moninaisimmista pettymyksistä ja petoksista, joilla häneltä on viety kaikki ja vastuu jätetty perheestä hänen hennoille hartioilleen. Ajattele mattomuus ja tunteiden kiihkeys ovat usein olleet syynä elämän murtumiseen, jalestäpäin on katuminen ollut myöhäistä.

Tunnen eräänkin nuoren rouvan, joka oli ollut pari vuotta naimisissa ja joka elää nyt kahden lapsensa kanssa suuressa kurjuudessa, koettaen kättensä työllä ruokkia pienokaisiaan. Hän oli varakkaan talon tyttö. Hänellä oli hyvä paikka ja säästöjäkin jokunen tuhat, sitäpaitsi sai hän periä yli kolmekymmentätuhatta markkaa. Hänelle alkoikin ilmaantua miesystäviä ja kosojoita jos jonkinlaisia. Mutta hän epäili heidän pyrkivän hänen rahoihinsa käsiksi ja antoi rukkaset toiselle toisen jälkeen. Tulipa sitten jostain toisesta maasta eräs ujo, hiljainen nuorukainen ja asettui asumaan saman kivitalon samassa porraskäytävässä olevaan huoneistoon. Tyttö ja muukalainen tapasivat usein toisensa porraskäytävässä, alkoivat tervehtiä muodollisesti ja tulivat noin hyvänpäiväntutuiksi. Eräänä iltana soi ovikello tytön asunnossa. Hän meni avaamaan ja ujo nuorukainen tuli sisälle, valittaen unohtaneensa avaimensa kotiin, sekä selittäen, ettei hän pääse sisälle. Kysyi tytöltä, saisiko hän mahdollisesti istua edes jon-

kun aikaa hänen luonaan, kun ulkona satoi ja hän oli aivan rahaton. Hyväsydäminen tyttö suostui siihen ja niin he istuivat jutellen sikäli, minkä muukalainen huonolla suomenkielellään sai sanoiksi. Melko myöhällä lähti nuorukainen pois ja sanoi koettavansa päästä vaikka poliisilaitokselle yöksi, kun kerran talonmiestä ei saatu käsille. Tytön kävi poikaparkaa sääliksi ja hän lupasi pojan maata leposohvalla eteisessä, itse menen vuoteeseensa ja sulkien oven väliltä. Näin viettikin nuorukainen sitten yön tytön eteisessä. Aamulla lähti hän sydämellisesti pelastajaansa kiittäen. Parin päivän kuluttua tuli hän jälleen ja pyysi saada vuokrata pientä maksua vastaan eteisen yösijakseen, koska hän oli rahatta ja työttä. Tytön kävi poikaa sääliksi ja hän lupasi.

Jonkun aikaa meni, ehkäpä pari viikkoa, eikä kummallakaan ollut mitään erikoista aamulla kerrottavana. Poika haki työtä ja hankki milloin milläkin tilapäistyöllä rahaa senverran, että sai vaatimattoman vuokran tytölle täsmällisesti maksetuksi ja hiukan ruokaa jostakin. Näin tuli heistä ystävät. Sitten rakastuivat he toisiinsa ja menivät naimisiin tytön varoilla. Mies sai paikan, mutta ei koskaan selittänyt, minkälainen ja missä se oli. Mitään avioehtoa tai muita sopimuksia ei tyttö ymmärtänyt tehdä. Pari vuotta kului hiljaisesti ja onnellisesti.

Eräänä päivänä, kun tyttö saapui kotiin, löysi hän kirjeen pöydältään ja siinä oli seuraavat rivit:

„Kiitos ja hyvästi. Löysin pankkikirjasi ja kun tarvitsen vähän rahaa, otin rahat ja lähden vähän matkoille. Hoida lapset“.

Siinä kaikki.

Nuori rouva oli yksin, koetti poliisin avulla etsiä miestä, mutta osottautui, että tämä oli ollut kärsivälli-

nen petturi ja samalla ovela. Väärillä papereilla oli hän antanut vihkiä itsensä kahden naisen kanssa samassa kaupungissa ja jättänyt molemmat rouvat saatuaan heidän nuoruutensa, rakkautensa ja rahansa. Miestä ei ole vielääkään löytynyt.

Tanssiravintoloissa on usein miehiä, jotka etevinä seuramiehinä ja hyvinä tanssijoina viehättävät nuoria tyttöjä, saattavat heitä kotiin, houkuttelevat luokseen „juomaan lasin teetä“ tai muulla verukkeella. Tällainenkin viattomalta näyttänyt retki saattaa olla tytön kunnian ryöstämiseen johtanut.

Oikea tie.

Koska tämän kirjan tarkoituksena on antaa neuvoja sekä nuorille tytöille että vanhemmille naisille, jotka vakavasti ajattelevat avioliittoa, on meidän käsiteltävä asioita tavallaan kahdessa ryhmässä, kumpaakin erikseen tarkoittaen.

Nuorille tytöille ensin pari sanaa. Oikea tie on se, joka kulkee kieltäymyksien ja vakavan harkinnan ohjaamaa latua. Opetelkaa jo nuorena tekemään ero hyvän ja pahan välillä, oppikaa valitsemaan itsellenne seura. Seurasta juuri riippuu niin paljon. Jos huomaatte ystävättärenne mielellään alkavan kulkea tanssipaikoissa, niitä edes valitsematta ja jos huomaatte, että hänellä alkaa olla teiltä salattavaa, niin luopukaa hänestä. Koettakaa välttää aina sitä, että joudutte huonoon seuraan. Älkää koskaan menkö jonkun tyttöystävän kanssa tanssipaikkaan. Se on rumaa ja osottaa vain sitä, että tytöille on tanssi todella niin rakasta, että he uskaltavat mennä tanssimaan vaikka kenen kanssa, joka sattuu tulemaan hakemaan. Tällainen yksin kulkeminen on vaarallista. Ei koskaan voi tietää, kuka tuollaisessa tanssipaikassa esittäytyvä nuori mies on ja minkälainen on hänen moraalisensa. Voitte joutua vaikka minkälaisen lurjuksen kynsiin.

Jos haluatte mennä tanssimaan, niin menkää vain silloin, kun joku kunnon poika pyytää teitä ja menkää mieluummin silloinkin suuremmassa seurassa ja tulkaa kotiinkin kaikki yhdessä. Silloin ei ole mahdollisuuksia harhateille joutumiseen läheskään niin paljoa kuin yksin tai jonkun hennon ystävättären kanssa seikkaillessa. Paremmissa paikoissa pidetäänkin muuten huoli siitä, ettei naisia yksin lasketa sisälle.

Väkijuomat, jotka nykyisin meillä ovat vapaat, ovat maassamme saattaneet aikaan paljon turmiota. Nuoret tytöt, joilla on seikkailumieltä, joutuvat useastikin väkijuomien uhriksi vain siten, että he kovasti tyrkytettäessä ottavat „vain hiukan“ jotain mietoa viiniä aluksi. Mutta siihen tottuu surkuteltavan pian ja sitten uskaletaan jo ottaa hiukan enemmänkin. Alkoholi tekee mielen keveäksi hetkellisesti, ihminen tulee rohkeaksi ja uhmaa sellaista, josta pysyisi kaukana aivan raittiina ollessaan. Juopumusjuoman vaikuttaessa aisteihin näyttää kaikki niin kauniilta ja mielikuvat vaihtuvat vilkkaasti, aistimet herkistyvät ja silloin on petollisen miehen helppo saada viaton tyttö uskomaan vaikka minkälaisiin rakkaudentunnustuksiin ja valoihin. Ja juuri alkoholia saavat monet tytöt syyttää siitä, että he ovat langenneet. Sitten haetaan tuskaan lohdutusta väkevistä alkoholijuomista ja niin on jouduttu leveälle tielle, josta on tuhannesti vaikeampaa tulla takaisin oikealle tielle kuin mitä lankeaminen oli.

Hakekaa nuorena jo seuraa itsellenne sellaisten tyttöjen ja nuorukaisten joukosta, joiden ilo ja huvitukset ovat puhtaita. Onhan toki, Jumalan kiitos, meidänkin maassamme vielä aivan jokaiselle riittävästi hyvääkin seuraa. Nuoret löytävät toisensa helposti niin hyvässä kuin pahassa ja siksi onkin syytä hakea hyvää jo lapsuusajasta neitosikään siirtyessä. Sellainen nuori nai-

nen, joka ensi kertaa tulee kaupunkiin, tekee erinomaisen viisaasti, jos hän hakeutuu Nuorten Naisten Kristillisen Yhdistyksen jäsenten tuttavuuteen tai liittyy uskonnollisiin järjestöihin, nuorisoyhdistyksiin, lottajärjestöihin tai johonkin sellaiseen ryhmään, missä henki on puhdas ja jossa yhteisololla on joku päämäärä. Miten paljon hauskempaa onkaan olla reilujen tyttöjen kanssa touhussa jonkun yhteisen asian hyväksi kuin istua tupakansavun täyttämässä kapakassa, hiki-ässä ilmassa, juomille löyhkävien miesten joukossa. Liikealalla toimivat voivat liittyä omiin yhdistyksiin, konttorialalla olevat samoin, palvelijattaret ja käsityöläiset eivät ole sen huonommassa asemassa, vaan voivat he liittyä niin moniin kymmeniin hyviin, uskonnollismielisiin, nuorisoseuratyötä, tai muuta harrastaviin yhtymiin. Kaupunkiin tullessa on vain ensimmäisen asunnon ja ensimmäisten tuttavien valinta tärkeintä. Siitä usein riippuu koko vastaisen elämän järjestely. Ulkomailla tytöt usein tekevät siten, että he, kaupunkiin tullessaan, ilmoittavat etukäteen jollekin tunnetulle, hyvälle-järjestölle, että saapuvat kaupunkiin ja toivovat saada apua heti sinne saavuttuaan. Tällöin jo asemalla on joku vastassa ja siten ensi askeleesta lähtien kaupungissa on nuori tyttö hyvissä käsissä, jotka kokeneina osaavat ja haluavat suojella äskentullutta kaikilta viettelyksiltä ja vaaroilta.

Joutohetkien käyttö oikein, on paljon tärkeämpää kuin niiden saaminen. Sunnuntaisin makaa moni ajattelemaan tyttö edellisen illan hummauksen jälkeen puolelle päivin, selviytyy jotenkuten illalla vain hiukan vielä pyörähtelemään ja on maanantaina puoli pyöräyksissä konttoriin tai muuhun toimipaikkaansa saavuttuaan. Sensijaan kunnon tyttö käyttää lauantain lepoonsa ja sunnuntain samoin. Reipas kävely, ulkoilu,

hiihto, luistelu ja monet muut reippailumuodot ovat levoksi ja virkistykseksi ja sitä vartenhan meillä lepöpäivä onkin kerran viikossa, että me sen oikein käytäisimme. Ilolla on todettava tässä muuten se seikka, että kirkoissamme on yhä enemmän alkanut näkyä nuorisoa. Se osoittaa, että kevyt ja yhä villiintyvä elämä alkaa pelottaa ja siksi nuoret hakevat turvaa sieltä, mistä sen aina ja varmasti saa: Jumalalta.

Muistan erään nuoren tytön, jota ystävät pyysivät kanssaan kristillisten nuorten joukkoon. Tyttö punastui, koetti selittää, ettei hän jouda nyt ja että hän ei voi tulla siitä tai siitä syystä. Kun hänen toverinsa kumminkin tiesivät, että häntä odotti vain eräs tyttö, jonka kanssa oli ollut puhetta mennä tanssimaan erääseen ravintolaan, eivät he olleet kuulevinaankaan hänen estelyitään, vaan pyysivät hellittämättä, kunnes pyydetty lopulta suostui. Alussa oli hän kerhossa hiljainen, istui syrjässä ja punasteli kun häneltä jotain kyseltiin. Mutta vähitellen hän antautui vilkkaasti keskustelemaan ja yhtyi erääseen seuraleikkiin, joka juuri oli aloitettu. Ja lopulta hän oli riemukkain kaikista.

Illalla hän kertoi ystävättärelleen, joka oli hänet tähän kristillisten nuorten joukkoon tuonut: Minä luulin, ettei siellä muuta tehdä kuin veisataan virsiä, luetaan uskonnollista kirjallisuutta ja tehdään käsitöitä. Mutta tähän olitte iloisia, tavallisia ihmisiä, jotka puhuitte niin hassuja, etten ole hauskempia juttuja ennen kuullut, leikitte ja nujusitte kuin joukko vallattomia lapsia. Kyllä minä tästä lähtien tulen paljon mieluummin teidän joukkoonne kuin menen elokuviin tai tanssimaan.

Yleensä on vallalla näet se käsitys, että jos joku on uskovainen, on hän samalla kuiva, ahdasmielinen, kaikkia tuomitseva ja synkän maailmankatsomuksen

omaava ihminen. Asia on päinvastoin: sellainen ihminen, joka on alkanut elää elämäänsä Herrassa, joka uskoo Jumalaan ja antaa Hänen ohjata elämäänsä, saavuttaa juuri oikean ilon, joka suorastaan säteilee hänestä. Sellaiset nuoret, jotka ovat Jumalan lapsia, ovat aina valmiit tukemaan toisia, antamaan apuaan tarvitseville, elävät turvallisesti elämäänsä. Heidän ei tarvitse etsiä huonolle omalletunnolleen lohtua väkijuomista tai hurjisteluista. Silti eivät he ole suruttomia. Iloa on näet oikeata ja väärää. Oikea ilo tulee sydäimestä, väärä ilo on keinotekoista, jolla koetetaan tukahduttaa tuskaa sydäimestä, peittää huonoa omaatuntoa ja unohtaa sen varoituksia.

Kehittyneemmille naisille on neuvo sama: etsikää hyvää seuraa, niin hyvä seura alkaa etsiä teitä. Ette ole silloin yksin ja silloin voitte luottamuksella alkaa katsella itsellenne elämänkumppania kunnollisten miesten joukosta.

Jo melkoiseen ikään joutuneen naisen tiellä ei enää ole niin paljon viettelyksiä ja vastamäkeä kuin elämää aloittavilla nuorilla. He ovat jo sivuuttaneet sen ajan, jolloin veri kiihkeänä suonissa pulputessaan monasti saattaa tunteen määräämään silloin kuin järki kieltää. Mutta jos he haluavat itselleen omaa kotia, on heidänkin otettava vaari paljosta, luovuttava monista totumuksistaan, jotka mahdollisesti juuri ovat olleet syynä siihen, etteivät he ole saaneet itselleen elämänkumppania vielä.

Ensi tapaaminen.

Kiinassa ja Japanissa saa nainen nähdä miehensä ensi kertaa vasta varsinaisten vihkimismenojen alettua. Vanhemmat määräävät siellä lastensa avioliiton usein jo niin aikaisin, että kun poika tai tyttö on syntynyt, sopivat kahden lapsen vanhemmat keskenään siitä, että heidän lapsistaan on tuleva aviopuolisot. Ja kun sitten nuoret ehtivät siihen ikään, että he ovat kypsät avioliittoon, pidetään häät ja asia on sillä selvä. On kuitenkin mainittava, että tästä vanhasta tavasta on jo alettu näissäkin maissa vähitellen luopua.

Aivan täydellisenä vastakohtana edelläolevalle on se liiallinen vapaus, joka on Ameriikassa sallittu: siellähän tyttö saattaa ilmoittaa isälleen, että hän on naimisissa, vasta pitkän ajan kuluttua siitä, kun hän on antanut vihkiä itsensä.

Meillä Europassa ollaan mielestäni oikealta tiellä. Vanhemmat valvovat lapsiensa askeleita ja ovat apuna silloin, kun heidän lapsensa ottavat elämässään tärkeimmän askeleen. Väärin, kovin väärin tekee se lapsi, joka vanhempiensa neuvot ja varoitukset hylkää. „Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että kauan menestyisit ja eläisit maan päällä“. Tuo Herran käsky on jokaisen lapsen muistettava ja ennenkaikkea silloin, kun aikoo avioon. Kuinka moni onkaan saanut koko elämänsä kärsiä

siksi, että on vastoin vanhempiensa tahtoa mennyt naimisiin sellaisen kosijan kanssa, jonka vanhemmat ovat ehdottomasti hylänneet. Mutta toiselta puolen taas on tapauksia, joissa vanhempien nurja kanta on aiheutunut esimerkiksi siitä, että tyttö rakastaa köyhää miestä ja vanhemmat tahtovat naittaa rikkaalle. Tällöin on odotettava, koetettava saada vanhemmat vakuuteksi sydämen valitun kuntoisuudesta ja siitä, miten kauheata olisi uhrata itsensä jollekin rahan vuoksi. Mutta ei saa olla liian tunneherkkä. Nuoren ihmisen palava rakkaus osoittautuukin usein huumaukseksi, jonka ensimmäinen suhde mieheen on herättänyt. Tämä tunne haihtuu, kun elämän todellisuus koettelemuksineen tulee muistuttamaan, että elämä ja avioliitto eivät ole vain rakastelemista ja ruusuilla kulkemista, vaan että aviopuolisoidenkin on otettava vastaan maailmassa hyvät ja pahat päivät. Kun köyhyys tekee mielet katkeriksi, on vaara tarjolla, että nuoret kyllästyvät toisiinsa ja silloin alkaa epäsopuinen elämä, joka voi johtaa eroonkin, josta Jumala kaikkia varjeloon. „Kun köyhyys tulee ovesta, menee rakkaus ikkunasta ulos“, sanoo sananlasku. Vain silloin, kun aviopuolisot ovat todella liittyneet yhteen sydämen lujimmin sitein, kestävät he koettelemukset. Ja jos koettelemusten aikana on sydämen rauha siitä, että vanhemmat ovat liiton siunanneet, on kovakin aika helppo kestää. Mutta jos omatunto kolkuttaa ja katumus vielä lisäksi riuduttaa rintaa, on raskasta kestää.

Niin nuoren kuin vanhemmankin naisen on hartaasti rukoiltava Jumalaa auttamaan sydämen valinnassa. Hänen avullaan ja häneen luottaen voi rauhallisesti odottaa. Järkeä on pidettävä kylmänä aviopuolisoa valittaessa. Kiihkeä intohimo ja sekoittava, pyörryttävä hurmio on useimmiten petollinen merkki. On valmis-

tauduttava. Ei saa ottaa ensimmäistä miestä, joka puheillaan saa ajatukset sekaisin. Liian lyhyt tuttavuus on vaarallinen. Ajatelkaa, että teidän on koko loppu elämänne asuttava saman katon alla sen miehen kanssa, jolle itsenne annatte. Tutkikaa, ottakaa selko sydämenne valitusta perusteellisesti ennenkuin sanotte lopullisen sananne. Naisen täytyy oman ja miehen sekä lastensa onnen vuoksi olla niin luja, että hän jaksaa kieltäytyäkin avioliitosta miehen kanssa, jota hän rakastaa, mutta jolla on sellaisia taipumuksia ja tapoja, sellaisia luonteenpiirteitä, jotka saattavat turmella elämän myöhemmin. Juoppous, liian kirjava menneisyys, pahat tavat ja seikkailunhalu, ovat muutamia sellaisia vaaroja, jotka uhkaavat kodin onnea. Mies saattaa nousta hyvän naisen avulla hyvinkin alhaalla oltuaan, mutta tämän nouseminen on tapahduttava kyllin pitkän aikaa ennen avioliittoa. Niin pitkän aikaa ennen, että tyttö voi olla vakuutettu siitä, että paha on yhteisin voimin voitettu.

Valmistautumista avioliittoon on kaikki tämä. Jokaisen avioliittoon aikovan on ensin tehtävä selkoa itselleen siitä, minkälaisen miehen hän haluaa. Hänen on koetettava tutkia itseään, opittava ymmärtämään toisia. Hänen on otettava selko siitä, mitä hän vaatii mieheltä ja mitä hän voi antaa miehelleen vastaan. Liian suuri ikäero, liian suuri ero sivistyksessä, huomattava eroavaisuus kaikissa suhteissa on vaarallinen, joskaan ei suinkaan aina esteenä onnellisenkin avioliiton syntymiseen. Nykyisin ei toki kukaan tyttö unelmoikaan saavansa prinssiä puolisoikseen, mutta ei ole syytä koskaan kurottautua liian korkealle, sillä „joka kuuseen kurkottaa, se katajahan kapsahtaa“.

Valmistautumiseen kuuluu ennen kaikkea ruumiin hoito. Naisen on aina muistettava, että hänelle on

Jumala antanut tärkeän, tavattomau raskaan, mutta ihanan tehtävän: lasten synnyttämisen. Kun nainen aikoo avioliittoon, on hänen hoidettava itsensä jo nuoresta lähtien hyvin. Hänen on voimisteltava, urheiltava, tehtävä kaikkensa, että hän on avioliittoon mennessään täysin terve. Mutta hänen on vaadittava sitä myös mieheltä. Mies, joka on hurjastellut, ehkä käyttänyt väkijuomiakin, valvonut, seikkaillut, on menettänyt elinvoimastaan paljon. Hän on rikkonut itseään ja Jumalaa vastaan tuhlaamalla elämästään parhainta ja kalleinta intohimojen pyörteisiin. Kun hän väsyä sellaiseen elämään ja menee naimisiin, tarjoaa hän vaimolleen rikkirevityn sielun, voimansa kadottaneen ruumiin ja hän on sielullisesti heikko. Siksi on naisen vaadittavakin, että mies elää puhdasta, raitista ja työteliästä elämää ennenkuin hän astuu avioliittoon.

Huutava vääräys on maailmassa se, että miehet, jotka katsovat itselleen oikeaksi elää hurjasti, olla monen tytön kanssa ennenkuin astuvat avioliittoon, katsovat todellakin oikeudekseen vaatia, että tytön on oltava koskematon. Eikö naisilla ole sama, pyhä oikeus vaatia, että se mies, jolle he uhraavat puhtautensa ja elämänsä, on myös puhdas? On, ehdottomasti on. Jos naisella on entisyys takanaan, on hän yhtä hyvin oikeutettu menemään naimisiin kuin mieskin, joka ei edes häpeä kerskailla valloituksillaan. Mutta ennen avioliittoa on kummankin avioon aikovan uskouduttava toisilleen, ettei avioliiton aikana paljastu mitään lankeemusta, sillä sellainen johtaa turmioon. Jos on rikkonut, on se uskallettava tunnustaakin. Jos molemmat antavat toisilleen anteeksi nuoruuden synnin tai jonkun muun erehdyksen, joita me jokainen aina teemme, on se oikein tehty ja sillä rakennetaan pohja uudelle, nuhteettomalle elämälle. Jokaisella on

oikeus nousta, jos hän on langennut. Mutta ei voi nousta koskaan, ellei lankeemustaan ja rikostaan tunnusta ja sovita. Ehdoton rehellisyys ja avomielisyys on ainoa keino, millä turvaa avioliitossa onnen. Täydellinen luottamus kaikessa, uskollisuus sanoissa ja teoissa ja toinen toisensa kunnioittaminen ovat avioliiton vankkoja peruskiviä.

Taito saada mies kiintymään itseensä.

Tulkoon tässä aivan ensiksi sanotuksi, että tarkoitus ei ole esittää tässä mitään salaperäisiä „rakkausjuomien“ reseptejä tai viettelykeinoja, joita kaikenlaiset povarit ja noitamummot uskovat voivansa valmistaa, jotta nainen saisi itselleen miehen. Ei, vaan tässä esitämme vain kokemuksia suuresta maailmasta, kokemuksia ja tietoja, joita hyvät aviovaimot ovat käyttäneet hyväkseen ja keinoja, joita jokainen nainen on oikeutettu käyttämään, olkoon hän rikas tai köyhä, kaunis tai ruma. Onhan toki jokaisella naisella oikeus koettaa saada omakseen se mies, johon on kiintynyt samoin kuin miehelläkin on oikeus tehdä kaikkensa, saavuttaakseen sen naisen luottamus ja rakkaus osakseen, joka on hänen sydämessään herättänyt rakkauksen kipinän.

Kun nainen huomaa, että joku mies on ihastunut häneen ja hän itsekin pitää miehestä, alkaa vaikein kausi naisen elämässä. Ei näet ole sanottu, että vaikka tyttö olisi juuri sellainen, jota mies itselleen toivoo ja jonkalaiseksi hän tytön tuntee, että suhde johtaa avioliittoon. Nainen turmelee kaiken usein tietämättään. Siksi ovatkin neuvot tarpeen.

Ensimmäinen neuvo on se, ettei nainen koskaan saa suin päin heittäytyä miehen syliin ja sanoa: „Armaani, ota minut.“ Se on virhe, jonka herkkä ja tulinen nainen helposti tekee . . . turmellen siten kaiken. Mies saa naisen kuin ilmasta, saattaa ottaakin, mutta hänen mielessään syntyy epäily, että jospa tuo tyttö onkin yhtä herkkä menemään kenen muun syliin tahansa, tai jospa hän onkin itse viriteltyt pauloja, joihin olen langennut.

Jos nainen tyrkyttää itseään miehelle, on hän ehdoton pököpää. Mies saa olla jokseenkin tyhmä, ellei hän huomaa sellaista ja kun hän lopulta sen huomaa, on turhaa enää koettaa selitellä asiaa. Mistä johtunee, mutta niin on kumminkin tämän asian laita, että miehen täytyy saada jäädä siihen uskoon, että hän on valloittanut naisen, eikä siihen, että hänet on valloitettu, vaikka hän toisin vakuuttaisikin. Ja viisas nainen järjestääkin asian niin, että mies todella on kuolemaansa saakka siinä uskossa, että hän on itse valloittaja. Toinen asia on, onko asia niin.

Mies on itserakas. Toinen enemmän, toinen vähemmän. Tämä on otettava huomioon aina ja kaikissa olosuhteissa. Naisen on heti ensimmäisen kohtauksen alusta lähtien pidettävä tämä seikka mielessään. Jos hän niin tekee, on alkua jo hyvä. Kun mies kertoo itsestään, on naisella oltava malttia kuunnella häntä, vaikka samaakin asiaa kahteen kertaan. On suoraan merkillistä, miten miehet saattavat nauttia tuollaisen itsensä luoman kehän varjossa. Omat seikkailut ja kepposet jo lapsuusajoilta saakka ovat miehille mieleistä kerrottavaa, kaikki sellainen, mikä koskee häntä itseään. Jos mies saa auliin kuuntelijan, on se jo voitto naiselle.

Seurustelun jatkuessa voi nainen käyttää hyväkseen

miehen omia heikkouksia vaikka kuinka paljon. „Tie miehen sydämeen käy vatsan kautta“ on eräänkin sananparren viisaus. Se on tosi. Jos mies saa herkutella ja vierailulla käydessään saa jotain sellaista, mistä hän pitää, nauttii hän vierailustaan. Sama on myöhemmin kodissakin: lempiruoka voi sovittaa pahankin erimielisyyden ja karkoittaa uhkaavat pilvet avioliiton kirkkaalta taivaalta.

Taito saada mies mieltymään itseensä on vaikea, mutta opittavissa.

Naisen on kaikessa koetettava saada selville, mistä mies pitää. Ja sitten hänen on koetettava kykynsä mukaan noudattaa miehen toivomuksia, aivan pikkusasioissakin. Jos mies ei pidä jostakin puvusta, niin koettakaa toista, jos kampaus on hänestä outo, niin muuttakaa sitä. Jos mies tahtoo jossakin asiassa näin ja te haluatte niin, niin ajakaa te tahtonne läpi yksinkertaisesti siten, että te vähitellen ja varovasti johdatatte miehen ajatukset siihen suuntaan, että hän lopulta luulee itse tahtovansa juuri niin, kuin te alunperin olitte asian ajatelleet. Silloin hän ei vain suostu siihen, vaan koettaa parhaansa mukaan edistääkin asianjärjestymistä haluamallanne tavalla.

Tähän joku voi sanoa: mutta tämähän on petosta! Ei se ole sitä. Mieshän itse haluaa sitä lopulta. Hänellä on vain ollut joku päähänpisto tai on hän ajatellut nurinkurisesti. Hän ei kumminkaan halua tunnustaa sitä suoraan, mutta kun johdatatte keskustelun siihen saakka, että hän itse luulee tahtovansa samaa kuin te ensin olitte suunnitellut, on hän aulis unohtamaan entisen kantansa. Tämä on vain sovun säilyttämistä ja asian eteenpäin viemistä. Se raja on kumminkin pidettävä, että miehen työhön ja hänen alaansa ei koskaan pidä mennä puuttumaan neuvoen. Vaikka

mies hyväksyisikin neuvonne joskus, saattavat ne toisen kerran hänet ajattelemaan, että olettekin häntä etevämpi jossakin suhteessa ja se käy luonnolle. Vaikka olisitte suorastaan nero, niin älkää antako miehen koskaan huomata sitä, että hän olisi nolla. Pysyttäkää hänessä aina se usko, että hän on johtava sielu. Voittehan niin helposti vaikka missä asiassa viisaasti menetellen saada oman tahtonne muutenkin lävitse kuin loukkaamalla miehen omanarvontuntoa ja itserakkautta.

Useat miehet ovat, kaikella hyvyydellä vain sanottuna, niin omituisia, että jos heidän oma tyttänsä heitä neuvo, eivät he neuvoa hyväksy, mutta annapa olla, kun joku ystävättärenne tai hänen ystävänsä, johon hän on vanhastaan tottunut luottamaan joissakin asioissa, neuvo aivan samaa kuin te, niin kyllä silloin on neuvo mitä oivallisin. Tämä on otettava huomioon, ellei omiin kykyihinsä luota. Miehellä on aina joku ystävä tai omainen, jota hän kuuntelee. Mentäköön sitä tietä asian perille. Näin viisaasti ja asiallisesti menetellen, saatte asiat sujumaan mielenne mukaisesti, riitaa ei tule ja mies on sitä mieltä, että olette suorastaan enkeli ja että tarkoitatte kaikessa hänen etuaan, ette koskaan omaanne. Ja jos nainen jaksaa omaksua joitakin miehen mielipiteitä näytelmistä, musiikista, kukkasista, tai on olevinaan samaa mieltä joistakin lakiasioista tahi joistakin muista asioista, joita hän ei käsitäkään, on miehen ihailu rajaton.

Nyt sanoo lukija, että tässähän täytyy ruveta suorastaan miehen orjaksi. Ei suinkaan. Itsehän te ohjaatte ja hän kulkee ohjaamaanne latua.

Kun seurustellette miehen kanssa, jonka olette päättäneet saada omaksenne, niin unohtakaa entiset toverinne mahdollisimman tarkoin. Älkää, vaikka seurustelutoverinne suostuisikin siihen, menkö kahden jonkun

toisen miehen kanssa huvittelemaan tai muuten ulos. Se on pahaksi. Ja jos miehellä on veljiä, jotka miellyttävät teitä ja ovat hauskoja poikia, niin älkää olko heidän kanssaan muuta kuin mitä välttämätön kohteliaisuus vaatii. Kumminkin olkaa ystävällinen heille, vaikkapa joskus kiusottelevankin herttainen. Se pitää vain teidän poikanne lämpimänä. Hän tietämättäänkin kadehtii toisia, on itsensä tietämättä mustasukkainen. Ja saakin sitä olla. Se vain lujittaa hänen suhdettaan teihin.

Mutta tässä ei saa mennä hiukkaakaan liiallisuuksiin, sillä mustasukkaisuus, joka pääsee puhkeamaan, on kauhea intohimo, joka voi särkeä kaiken jo rakennetun perustan. Mies pitää aina pitää siinä luulossa, että te olette hänen, mutta samalla aina myös siinä tietoisuudessa, että ote ei ole luja, vaan että joku toinenkin voisi saada teidät yhtä helpolla, ellei hän voi pitää omastaan kiinni. Hienoinen epävarmuus miehen mielessä on vain omiaan herättämään hänessä halun päästä yhä lähemmäs teitä, saavuttaa teidät kokonaan. Ja kun tämä halu on tarpeeksi voimakas, on teillä jällellä valita sopiva hetki siihen tilaisuuteen, missä sanotte hänelle toivotun sanan ja vahvistatte sen suudelmalla, jos niin haluate. On ikuisia liittoja tehty ja tehdään joka päivä ilman suudelmakin. Kaksi rauhallista, kehittyntä aikuista voi sopia tämän tärkeän asian niin, ettei siihen tarvita kuin muutama sana.

Nainen ei saa keimailla. Hän ei saa olla kuin pyydystäisi hän miestä itselleen. Se tympäisee, karkoittaa oikeat miehet ja saa huonot miehet luulemaan, että haluate heidän kanssaan läheiseen suhteeseen vain tunteilla leikkiäksenne ja antaaksenne heidän leikkiä. Nainen, joka tavoittelee elokuvatähtien eleitä, mulkoilee silmillään milloin lattiaan, milloin kattoon ja on kuin

näyttämöllä liioitellen esitetty naistyyppi, on hupsu. Luonnollisuus käytöksessä ja puheissa, yksinkertaisuus ja vaatimattomuus pukevat paljon paremmin naista kuin keikaileva, riikinkukkomainen haihattelu.

Nuoret ihmiset eivät saa töhriä naamaansa värejä ja jauhoja, vaan on heidän saatava ihonsa hyvänä pysymään riittävällä ulkona liikkumisella, tarpeeksi nukkumalla, säännöllisellä elämällä ja puhtaalla vedellä ja saippualla. Vanhemmilla naisilla on omat etuoikeutensa.

Sellaiset henkilöt, jotka ovat ehdottomasti kaikkea ihomaalien ja huulipunan sekä puuterien käyttöä vastaan, ovat liian ahdasmielisiä. Vanhempi naishenkilö, joka huolehtii ulkoasustaan ja somistaa itseään hiukan, tekee suorastaan hyvän työn kanssaihmisilleen, sillä kukapa ei mieluummin näkisi läheisyydessään hauskanäköisiä ja sieviä ihmisiä, kuin hoitamattomia kasvoja ja käsiä. Mutta nuorten koulutyttöjen ei pidä ruveta käyttämään näitä somistuskeinoja. Nuori, kauris, elinvoimainen iho turmeltuu sellaisista. Mutta jo väsähtäneitä ja karkeaksi käyneitä piirteitä voi myöhemmällä iällä tasoittaa apukeinoin, joissa neuvoja antavat sadat kauneusspesialistit ja hoitolaitokset maasamme. Ne suorittavat todella kunnioitettavaa työtä.

Hoitamalla hyvin itseään, pysyy nuorena ja kukkeana ja on lähempänä avioliiton kynnystä kuin huolimaton ja ajattelematon henkilö, joka ei huomaa elämänsä aiheuttamia haittoja, ennenkuin ikää alkaa olla jo vaarallisen paljon ja jolloin vuodet alkavat auttaa hänen itsensä aloittamaa hävitystyötä. On paljon vanhoja naisia, joilla on hyvä iho ja nuoria, jotka ovat sen pilanneet jo ennen kahtakymmentä vuotta elettyään.

Pahimpia haittoja ja epäkohtia auttamaan täytyy

pyytää lääkäreitä, jotka ruokajärjestyksen tai muun hoidon avulla saattavat saada ihmeitä aikaan.

Antakaa perää pikkuasioissa, olkaa luja suurissa. Siinä neuvo, joka kestää koettelemuksetkin.

Kihlaus aika.

Kihloihin päästyä alkaa uusi, vaikea aika naisen elämässä. Muuten on kokemus osoittanut, etteivät pitkät kiklausajat ole hyväksi. On paljoa parempi seurustella ennen parikin vuotta, ennenkuin olla kihloissa sama aika. Muutaman viikon kihlaus ennen vihkimistä on paras. Ja kihloihin ei pidä mennä, ennenkuin on täydellisesti otettu selko avioliiton mahdollisuuksista: sydämet tutkittu, taloudelliset asiat maltillisesti ja ilman intomielistä herkkäuskoista luottamusta selvitetty, vanhempien kanssa sovittu, kaikki ennakolta laskettu aina häämenoja ja kodinperustamisvaroja myöten. Silloin lähdetään terveeltä pohjalta. Mutta jos mennään kihloihin vain ensi lemmen huumauksessa ja sitten ollaan ja roikutaan vuosikaupalla toisissaan kiinni sidottuna, menevät asiat tavallisesti hunningolle. Järkeä pitää olla, vaikka rakastaakin.

Tämä ei ole seurustelun opas. Siksi tässä ei selostetakaan niitä muodollisuuksia ja vierailuita, joita kihloissa ollessa on tehtävä ja tekemättä jätettävä. Mutta sen verran on sanottava kumminkin, että nainen kuuluu kihlauspäivästä lähtien miehelle ja hänen on pidettävä se alati mielessään, koskaan unohtamatta sitä. Miehen tietysti myöskin, mutta tämä kirja on kirjoi-

tettu ja naisen kirjoittama, siksi jätämme miehet rauhaan.

Kihlusaikana tekee usea nainen sen erehdyksen, että hän on liian varma miehestä. Mutta kihlauksenhan saa purkaa. Jos nainen ottaa kaiken siltä kannalta, että hän omistaa nyt miehen kokonaan, saattaa hän mennä ajattelemattomuuksiin ja aiheuttaa itse kihlauksen purkamisen. Ja usein käy niin sitten, että kukaan ei huoli toisen jättämästä.

Yleensä on kihlusaikana niin naisen kuin miehenkin osoitettava kärsivällisyyttä ja mielenmalttia. Kun niin suuri askel kuin avioliitto on kysymyksessä, tulee usein hermostuneeksi, vaikka kaikki olisikin taloudellisesti ja asiallisesti selvää. Mutta kun hakee huoneustoa, ostaa huonekalustoja, taloustarpeita ja sen sellaista, erehtyy laskelmissaan ja usein tulee mielipiteitten eroavaisuuksia yksityiskohdissa. Tällöin on naisen otettava oma kantansa niihin asioihin nähden, jotka koskevat hänen puoltaan, t.s. emännän ostoksissa, joita nyt ennenkaikkea ovat keittiön ja rouvan oman huoneen kalustot, makuuvaatteet, patjat ja pielukset y.m., joista useimmissa tapauksissa nainen tietää paremmin kuin mies. Sovinnollisuus, yksimielisyys on kumminkin tärkein ja ainahan ajanmittaan voi sitten ostella yhtä ja toista, jos nyt jäisikin joku toive täyttämättä.

Kihloissaoloaikana on naisen hyvä pysyä miehen suhteen melko eristetyssä asemassa. Ei mitään yhteisiä, kahdenkeskisiä pitkälle yöhön jatkuvia iltoja, ei kahdenkeskisiä saari- tai muita matkoja. Missään tapauksessa ei matkoja toiselle paikkakunnalle muuten kuin erikseen, tai jonkun kolmannen henkilön mukana. Tällainen varovaisuus on tarpeen siksi, ettei onnen huumauksessa mentäisi jo kihloissa ollessa niin pitkälle, että vihkimisen jälkeen ei olisikaan enää mitään

uutta, kaunista ja pyhää koettavana. Nainen ei saa antautua miehelle ennenkuin hänellä on siihen todella oikeus niin ihmisten kuin Jumalan edessä, sitten vasta kun on vihitty mieheen, sitten vasta, kun hänen rakastettunsa on hänen laillinen aviopuoliso. Joka on luja ja vaatii mieheltään lujuutta ja hienotunteisuutta, ei koskaan tässä asiassa tule katumaan. Päinvastoin on elämässä sattunut tapauksia, jolloin mies on kihlannut tytön vain saadakseen hänet omistaa ja sitten, kun tyttö on pysynyt lujana, on hän jättänyt tämän kokonaan. On siis paljastunut, että mies on vain petollisessa mielessä kihlannut tytön, eikä aikonutkaan viedä häntä vihkipallille.

Kunniastaan kiinni pitävä nainen osaa, jos vain haluaa, hillitä rakkaimpansa niin, että hän puhtaalla omallatunnolla voi seistä vihkialttarilla rakastamansa naisen kanssa.

Kirjeenvaihto.

Edelläolevassa on menty hiukan asioissa edelle. Onhan monella naisella toki edessään pitkä kirjeenvaihto, ennenkuin hän pääsee edes henkilökohtaiseen tapamiseen tulevan omansa kanssa. Ja ystävistä erottuaan saa moni neito odottaa kauan aikaa rakkaintaan, ennenkuin yhdessä ruvetaan puuhaamaan. Mieshän voi olla toisessa kaupungissa tai toisessa maassakin toimessa ja tyttö kaukana toisella puolen maata. Tällöin on heidän tunteittensa välittäjänä kirjeenvaihto.

Valaiskaamme joillakin esimerkeillä kirjeenvaihtoa. Se selittää enemmän kuin kuivat neuvot, vaikka kuinkaakin hyvät, peräkanaa lueteltuina. Kirjeenvaihdostahan monasti riippuu kokonaan, mihin suuntaan asiat kehittyvät. Siitä riippuu yhteen meno tai ero, aina senmukaan, miten sen hoitaa ja miten ajatuksensa tulkitsee. Lähtekäämme ensin siitä nykyisin niin pide-tyksi tulleesta tavasta, joka tarjoaa nuorille ja vanhoille virkistystä yksinäisien hetkien ilona ja joka nykyisin on avioliittoon johtava tie hyvin, hyvin monessa tapauksessa. Tarkoitamme kirjeenvaihtoilmoituksen perusteella alkanutta ajatustenvaihtoa kahden henkilön välillä. Miltei kaikissa lehdissähän on nykyisin kirjeenvaihtoilmoituksia. Niistä on kyllä suuri osa sel-

laisia, joista heti näkee, että ne ovat vain samassa kaupungissa asuvien naisten tai miesten ajanvietelmoituksia, joiden perusteella vain halutaan tanssitoveria tai kevytmielisen tuttavuuden solmiamista. Mutta paljon on sellaisiakin ilmoituksia, joissa selvästi kuvastuu todellinen pyrkimys päästä sellaisen henkilön kanssa kirjeenvaihdon kautta tuttavuuteen, joka mahdollisesti samoin kuin ilmoittajakin, on päättänyt etsiä itselleen elämäntoveria vakavassa mielessä. Onhan luonnollista, että nainen, joka asuu jossakin maalla, missä on vähän ihmisiä ja niiden joukossa ei ole mieleistä miestä, koettaa saada itselleen elämänkumppanin kauempaa. Ellei hänellä ole tilaisuutta, kuten rikkailla, matkustaa kylpylaitoksiin, kesähoitoloihin, kaupunkiin joksikin ajaksi tai vaikka lähiseuduillekaan, on hyvä keino tuttavuuksien solmiamiseen kirjeenvaihtoilmoitus.

Tällainen ilmoitus on laadittava sellaiseen muotoon, että siitä selvästi käy ilmi, ettei kysymyksessä ole jonin joutava ajan ja postimaksujen tuhlaaminen tai kevytmielinen haihattelu. Voi huoletta selittää elämänsä pääperiaatteita ja hakea sellaista henkilöä, jota itselleen toivoo. Voi huoletta mainita, haluaako maalaispojan, virkamiehen, liikemiehen tai jonkun muun alan edustajan tuttavaksi, on syytä mainita, haluaako uskonnollismielisen vai vapaamielisen kirjeenvaihtotoverin j.n.e. Nimimerkille osoitettua kirjettä ei kukaan arvaa jollekin määrätylle henkilölle kuuluvaksi. Jos asuu pienellä paikkakunnalla, missä postissa tunnetaan jokainen hakija, voi lähetyttää kirjeet johonkin toiseen postitoimistoon ja pyytää sieltä sitten, postimaksun liittäen, saada kaikki vastaukset kotipaikalleen.

Kun kirjeenvaihdon kautta hakeutuu tuttavaksi jonkun vastauksista valitseman kanssa, on syytä antaa miehen ensin avata itsensä. Ilmoitatte vain, että tarjo-

uksensa on saapunut ja että mielellänne kuulisitte hiukan vastaajan mielipiteistä tulevan kirjeenvaihdon suhteen. Kysykää, mutta älkää liian rohkeasti, kertokaa omista oloistanne vain sen verran kuin kenelle tahansa vieraalle uskallate itseänne paljastaa, mutta älkää menkö yksityiskohtiin. Miehen asia on tehdä aloite ja nainen viisaasti ja harkitusti pysyttelee salaperäisenä. Kirjeenvaihdon jatkuessakin on nainen järkevä, jos hän jättää aina jonkun kohdan epävarmuuden varaan, ettei liian tarkasti selosta asioitaan. Ainahan on näet olemassa mahdollisuus, että ennenkuin todella on päästy niin pitkälle, että henkilökohtainen tuttavuus on solmittu, mies saattaa ilman muuta lopettaa kirjeenvaihdon ja sitten naureskellen näyttellä kirjeitä tovereilleen, joiden kanssa on „pilaan“ ryhtynyt. Pilaan hänen puoleltaan, mutta toiselta puolen, naisen puolelta, se on saattanutkin olla totta.

Kirjeenvaihdon alkuaikoina on varovaisuus tarpeen ja siksi onkin naisen annettava miehen selostaa omia asioitaan ja henkilöllisyyttään aika hyvin, ennenkuin voi häneen luottaa. Ja parastahan on heti ensi alusta lähtien koettaa päästä mahdollisimman pian tapaamaan sitä, jonka kanssa on ajatustenvaihdossa. Valokuvien lähetteleminen tuntemattomille voi johtaa monenlaisiin ikävyyksiin. Siinä suhteessa tehdään muuten paljon petollista. Joku mies saattaa lähettää jostakin hankkimansa aivan oudon miehen kuvan omanaan, naisetkin tekevät usein sen, että lähettävät jonkun ystävänsä kuvan, mutta sehän ei tietysti voi johtaa muuhun kuin ikävyyksiin, sillä jos tuttavuus kirjeenvaihdon kautta menee niin pitkälle, että henkilökohtaiseen tapaamiseen asti päästään, paljastuu petos heti. Ei myöskin ole syytä lähettää arvokkaita valokuvia maailmalle. Se on rahan haaskausta.

Kirjeenvaihdossa täytyy olla rehellinen itselleen ja kirjeenvaihtotoverilleen. Ei saa kertoa itsestään ja oloistaan yhtään kauniimmin ja uljaammin, kuin mitä todellisuus vastaa. Jos kertoo olevansa rikas ja elävänsä hyvissä oloissa ja todellisuus onkin päinvastainen, pettää sillä toista, eikä toki tällä tavoin voi saavuttaa itselleen elämänkumppania. Asioita ei saa lainkaan sievistellä, vaan on ne kerrottava aivan sellaisinaan. Ja kun omasta luonteestaan, tavoistaan, tottumuksistaan ja toiveistaan kirjoittaa, on oltava hyvin selvillä omasta itsestään, ettei anna väärää kuvaa toiselle. Se, joka ei ole kirjeenvaihdossa ollut, ei voi käsittää, miten helposti yksi ainoakin varomaton sana saattaa merkitä paljon. Siksi on kirjeet aina luettava tarkoin läpi, ennenkuin ne postittaa. Parasta on jättää kirjeen postittaminen seuraavaan päivään ja lukea silloin vasta, mitä eilen on kirjoittanut. Sellainen henkilö näet, jolla on vilkas mielikuvitus, innostuu itse kirjoittaessaan liikaa, eikä sitten useinkaan edes muista, mitä hän paperille hetken innostuksen vallassa on pannut. Siksi on syytä tarkastaa oma kirjoituksensa seuraavana päivänä.

Kirjeen kirjoittaminen ei ole mikään helppo tehtävä tällaisissa asioissa. Jos kirjeen saaja on yksinäinen ja haaveileva, herkkä luonne, saattaa hän jostakin ajattelelemattomuudessa kirjoitetusta liian vapaasti käsitettävästä lauseesta vetää jonkun johtopäätöksen, jota kirjoittaja suinkaan ei ole tahtonut ilmituoda. Saattaa aivan tahtomattaan tuudittautua väärään uskoon, ellei toinen osallinen ole sanoissaan ja ajatuksissaan tarkkaavainen. Kun omaa kirjoittamaansa kirjettään tarkastaa, on koetettava asettautua vastaanottajan asemaan, muistaa kaikki, mitä aikaisemmin on kirjoittanut ja sitten harkita, voisiko väärinkäsitystä tulla. Jos niin

on, on parasta panna joku selventävä lause lisäksi tai paremmin vielä: kirjoittaa koko se arkki uudelleen, missä epätarkka kohta on.

Kirjeenvaihdossa ei saa käyttää punaisia, mahdotto-
man koreita, kukkasin koristettuja papereita eikä kir-
joittamiseen punaista mustetta, jota niin usein näytään
käyttävän. Ensiksikin on vastaanottajalle vastenmie-
listä saada kirje, jonka jo postinkantajakin tietää rak-
kauskirjeeksi ulkoasusta ja toiseksikin on se epähienoa.
Kirjeenvaihtoon ei yleensä pitäisi käyttää edes pitkiä,
amerikkalaismallisia kirjeenkuoria, vaan aivan tavallisia,
normaalikokoa olevia, sillä siten säästetään postilais-
tenkin työtä. Heidän on nimittäin kovin hankala käsi-
tellä hyvin erimittaisia kirjeitä. Vaatimattomuus ja
yksinkertaisuus on hyve tässäkin asiassa. Liiallisuuk-
siin ei yksinkertaisuudessa kuitenkaan saa mennä, sillä
paperin sekä kuoren täytyy olla siisti.

Vaikkakin rakastavaiset antavat toisilleen anteeksi
paljon, ei myöhemminkään, jolloin jo rakkaudesta on
alettu kirjoittaa, saa ottaa itselleen vapautta tuhria kir-
jeitä lyijykynällä, vaan on ne aina kirjoitettava mus-
teella. Konekirjoitettuja kirjeitäkin voi paremmalla
syyllä käyttää sillä perusteella, että asianomaisella on
hyvin epäselvä käsiala ja hän tahtoo säästää toiselta
vaivan tutkia omia „variksenvarpaitaan“. Mutta rak-
kauden herkkyyks ei oikein mielellään kyllä salli kone-
kirjoitettua rakkauskirjettä, ainakaan vielä.

Kirjeenvaihtotoverilleen hauskan yllätyksen voi val-
mistaa siten, että panee jonkun kauniin kortin, tai vain
parin rivin pituisen kirjeen tervehdykseksi silloin, kun
ei ehdi vastaamaan ja syventymään oikein perusteel-
lisen kirjeen kirjoittamiseen. Tällainen pikku terveh-
dys on rauhoittava ja ilahduttava vastaanottaa.

Jos kirjeenvaihtoveri asuu kaukana, jatkuu ajatus-

ten vaihto postitse tavallisesti siihen saakka, jolloin molemmat ovat päättäneet uskaltautua toistensa kanssa henkilökohtaiseen tapaamiseen. Kun asianomaiset ovat lähellä asuvia, voidaan tapaaminen järjestää, ja viisasta se onkin, jo lyhyen kirjeenvaihdon perusteella. Silloin säästyy paljoilta kuluilta ja mahdollisesti monilta pettymyksiltäkin. Tällainen tapaaminen, olkoon kysymyksessä sitten pitkä- tai lyhytmatkaisten kohtaaminen, on järjestettävä hyvin huolellisesti. Naisen on valittava tapaamisen ajaksi sellainen hetki, jolloin hän tietää olevansa herttaisimmillaan ja virkeimmillään. Toiset naiset esiintyvät edukseen iltasella kotioloissa, toiset tanssipaikassa, joku urheilupuvussa hiihtoret kellä, joku taas kaikissa oloissa samalla lailla. Ensi vaikutelma on useimmiten ratkaiseva ja naisen on otettava paras mahdollisuus itselleen. Siksi onkin ensi tapaaminen järjestettävä jo aikaan ja paikkaankin nähden hyvin. Vaatetus on kysymys, josta ei kai naiselle tarvitse paljoakaan puhua, sillä jokainen nainenhan pukeutuu vaistomaisesti herttaisimmalla tavallaan ensi kohtaukseen itsestäänkin. Mutta se on vain sanottava, että tässäkin asiassa ei saa olla petollinen. Ei saa lainata ystävättäreltään turkiskappaa tai jotain muuta vaatetusta korostavaa, ei saa antaa edes vaatetuksellaan liian hyvää käsitystä itsestään.

On oltava luonnollinen. Ei mies halua vaatetusta tavata, vaan sitä henkilöä, jonka kanssa hän on ollut kirjeenvaihdossa ja josta hän on mielikuvituksessaan tai valokuvan perusteella luonut ajatuksiinsa kuvan. Siinä ei saa antaa pettyä suuntaan eikä toiseen liian suuressa määrin. Riippuu tietysti monista asianhaaroista, miten kukin pukeutuu, mutta pääasia on se, että siinäkin on oltava luonnollinen. Paljonhan on köyhiä tyttöjä, jotka asuvat ja syövät hyvin vaatimat-

tomasti, mutta haluavat pitää itsensä siististi puettuina. Tämä on aivan oikein, mutta liiallisuuksiin ei siinäkään saa mennä. Kaupunkipaikoissa on paljon tyttöjä, jotka elävät suorastaan kurjissa asunnoissa ja kuittaavat ateriansa kahvilla ja parilla voileivällä, mutta pukeutuvat kuin rikkaat. Kun saa palkkaa muutaman sata-sen kuussa, pari, kolme tai neljä, on ihme, että joku voi esiintyä hienosti puettuna. Mutta sellaisiakin tapauksia on. Joku tyttö asuu sukulaisensa luona ja siellä saa ateriansakin. Hän voi käyttää saamansa pienen palkan vaatetukseen. Mutta kun aivan yksinäinen tyttö upeilee vaatetuksellaan, on syytä useissakin tapauksissa epäillä, että rahat niihin on saatu jollakin tavalla, jota tyttö ei voi oikein selittää. On eri asia, jos ystävät auttavat ja antavat tämän apunsa vaatekappaleitten ja kenkien muodossa, mutta jos tällaiset ystävät ovat miehiä, on asia jo rumassa valossa.

Ei kukaan kunnon tyttö saa ottaa joltakin vähän tuntemaltaan mieheltä lahjoina vastaan vaatetuskappaleita. Siitä syntyy väärinkäsityksiä, vaikkei mitään pahaa olisikaan kysymyksessä ja vaikka toinen hyvässä hyvyyttään vain auttaisi tarvitsevaa pikku ystävärtään. On toinen asia, jos suhde on niin läheinen, että omaa pesää rakennetaan. Kahden rakastavaisen keskeiset asiat eivät enää silloin kuulu toisille. Joka suhteessa parempi on kumminkin olla ottamatta tämänlaatuisia avustuksia vastaan mieheltä siihen saakka, kunnes naimisiin meno on päätetty.

Kirjeenvaihto, josta tässä kappaleessa puhutaan, on siis parhaassa tapauksessa tapaamiseen johtava. Mutta ei aina. Kun huomaa, etteivät kirjeenvaihtotoverin maailmankatsomus, sielunelämä ja vaatimukset ole sitä, mitä nainen on omaltaan odottanut, on aika tehdä lyhyt loppu asialle. Se on kumminkin tehtävä hieno-

tunteisesti. Ei saa ilman muuta jättää kirjeitä vastaamatta, vaan on heti ilmoitettava asiasta toiselle. Ajatelkaa, että mies on saattanut ihastua teihin, hän on ehkä jo totuttautunut siihen ajatukseen, että te kaksi sovitte toisillenne ja että hän on ehkä hiljaisuudessa ryhtynyt toimiin yhteisen kodin hyväksi. Miten katkerasti hän silloin pettyykään, jos te kylmästi ja korutomasti kiitätte ja hyvästelette. Se saattaa olla niin sydämetön ja raaka isku, että hänen sydämensä murtuu. Ajatelkaa itseänne samanlaisessa asemassa, niin käsitätte, miksi tällaisessa tapauksessa on noudatettava mitä suurinta hienotunteisuutta. Elkkää silti olko arkalainen. Teillä on oikeus sanoa, että olette huomanneet pettyneenne ja selittää asian olevan teidän puoleltanne lopussa, mutta teillä ei ole oikeutta sanoa sitä niin, että iskette ikuisen haavan toisen sydämeen. Sellainen henkilö, joka väärästä säälistä jatkaa kirjeenvaihtoa henkilön kanssa, joka kumminkaan ei koskaan voi tulla hänen puolisokseen, tekee suuren rikoksen. Moni kyllä kirjoittelee vuosikausia tällaisesta syystä, antaa toisen odottaa ja riutua, mutta sellainen on raakuutta. Kenelläkään ei ole oikeutta leikkiä toisen tunteilla ja hukata toisen parhaita vuosia turhien toiveiden varassa elämiseen.

Jos isku on annettava, on se annettava ritarillisen hienosti. Siten lopetettu kirjeenvaihto jättää vain kauniin muiston, mutta ei vihaa ja katkeruutta mieleen. Silloin on puhdas omatunto toisellakin.

Kun kirjeenvaihto lopetetaan on tehtävä kaikki voitavansa saadakseen kirjeet ja kuvat takasiin. Tämä tietysti vain silloin, kun on kysymyksessä kirjeenvaihdon kautta syntynyt tuttavuus. Eihän sellaisia kirjeitä tarvitse pyytää takaisin, joita on vaihtanut jonkun lapsuudentoverinsa ja muun hyvän ystävän kanssa, vaik-

kakin kirjeenvaihto olisikin saanut yli tavallisen ystävyyden menevän vivahduksen. Rehellinen ja kunnollinen mies säilyttää ne muistonaan kauniista ajasta nuoruudessa, rehellinen nainen samoin oman valloituksensa voitonseppeleenä. Vanhaa kirjeenvaihtoa ei kumminkaan saa koskaa näyttää sille miehelle, jonka kanssa sitten myöhemmin joutuu naimisiin. Jos mies sitä vaatii, on parasta poltaa ja uhrata muistot ennenkuin antaa hänen lukea niitä. Vaikka kaikki onkin mennyttä ja unohdettua, jää toisen hellistä sanoista pistävä oka miehen sydämeen, olkoon hän sitten kuinka hyvä ja ymmärtäväinen tahansa. Eri asia on, jos mies antaa säilyttää kirjeet niihin kajoamaan haluamatta. Sama on naisella: jos miehellä on hallussaan kirjeenvaihtoa entisiltä ajoilta ja hän pitää ne joko muistona tai opetuksena ja varoituksena tulevia aikoja varten, ei nainen saa olla pikkumainen ja ruveta niitä tutkimaan miehen poissaollessa, vaikkakin ne olisivat lukitsemattomassa laatikossa. Tällaisissa asioissa on keskinäinen luottamus mitä suuriarvoisin. Ajatelkaa, että naisella niinkuin miehelläkin on saattanut olla joku suuri ja merkitsevä rakkaus ennen, mutta että sen on särkenyt joku odottamaton tapaus, kuolema, jonkun väliintulo, epäonni jossakin suhteessa tai joku muu seikka. Onhan väärin, että toiselta riistetään se ainoa, mitä hänellä on siitä jäljellä: kirjeenvaihto. Se saattaa olla niin arvokas, että sen kadottaminen tai väärin käsittäminen, sen pilkkaaminen tai siitä puhuminenkin, saattaa olla veristä vääryyttä, suurta tuskaa toiselle tuottava.

Puhtaudesta.

Aikaisemmin on kosketeltu jo sitä seikkaa, että naisen on pidettävä sielunsa puhtaana ja pyrittävä jalostamaan itseään sensijaan, että uhraisi terveytensä ja nuoruutensa sellaiseen ajanvietteeseen, joka ei millään lailla kehitä, vaan tylsyttää ihmisen sielunelämää, kuten juuri tanssiravintoloissa kieriskeleminen ja joutava katu-
jen höylääminen tekevät. Sielullisesti kehittää nainen itseään parhaiten hakeutumalla vilkkaitten, elämänhaluisten, itseään korkeammalla kehitysasteella olevien seuraan ja ottamalla oppia kaikesta. Hyvä kirjallisuus, jota niin halvalla saa ostaa vaikka antikvaarisista kirjakaupoista, on hyvin kehittävää ja hyvää ajanvietettä. Kirjallisuuden valinnassakin on otettava oppia kehittyneempien tovereiden ohjeista. Jos ahmii yökauden ala-arvoisia nurkkaromaaneja, imee itseensä haaveita jonkun kolmannen luokan kirjailijan prinsseistä ja miljoonamiehistä, hurmaavista, raukeakatseisista miehistä ja sen sellaisesta, ahtaa koko sielunelämänsä sellaiseen kaaokseen, ettei se jonkun ajan kuluttua pysty enää muuta tajuamaan. Lukekaa hyviä kirjoja.

Sielun puhtauden rinnalla on ruumiin puhtaus yhtä tärkeä. Hoitakaa ruumiinne aina ja kaikissa oloissa niin, että voitte rauhallisena esiintyä vaikka missä seu-

rassa. Kylpekää ahkerasti, peskää kainalonne usein ja huolellisesti, ottakaa kylmiä pyyhkeitä, jotka karaisevat ja auttavat ihon toimintaa. Ei mikään ole niin vastenmielistä kuin se, että hienosti puettu nuori nainen tanssiessa löyhkää väkevälle hielle tai että hänen henkensä haisee vastenmieliselle. Tuhansia keinoja on poistaa nämä viat, mutta yksinkertaisimmat, halvimmat ja tehokkaimmat ovat puhtaus ja säännöllinen elämä. Kainalohien voi poistaa, olkoon se kuinka voimakas tahansa, jos vain haluaa.

Ei koskaan saa olla „ryssänpuhdas“, t. s. pestä vain kätensä ja käsivartensa, kaulansa rintoihin asti. On aina pidettävä koko ruumis puhtaana, niin että koska tahansa voi esimerkiksi onnettomuuden sattuessa olla rauhallinen siitä, että lääkärin ei tarvitse inhoten kääntää kasvojaan mustista alusvaatteista, jotka silkkileningin alta löytyvät, tai pesemättömän ruumiin ummehetuneesta, väkevästä tuoksusta. Niinä aikoina, jolloin hikoaminen ja hiki on voimakkaampaa, voi käyttää monia sellaisia valmisteita, joita on keksitty tällaisen epäkohdan poistamiseksi.

Puhtauteen kuuluu tietysti myös hiusten ja käsien hoito. Sellainen nainen, joka kulkee tukka hamsottaen ja kynnenalukset mustina, osoittaa kaikille olevansa huolimaton ja puhtautta vierova. Olkoon nainen vaikka kuinka kaunis, on hän vastenmielinen miehelle, jos hänestä huokuu inhoittava, väkevä hien haju, joka haisee miltei kuin sipuli tai jos hänellä on rasvainen, takkuinen, pesemätön tukka ja hoitamattoman kynnet. On suorastaan kaameata nähdä, että vielä nykyaikanakin näkee naisia, joilla on uhkeat turkit, hienot jalkinnet ja uljaat puvut, mutta hiukset ja kädet aivan hoitamattomat. Miten paljon miellyttävämpää onkaan olla neitosen kanssa, joka on yksinkertainen

ja vaatimaton puvuissaan, mutta josta huokuu herttainen, miellyttävä puhtaan ihon tuoksu ja puhtaan ihmisen haju. Aivan sama on asia naisiin kuin miehiinkin nähden. Hyvin itsensä hoitanut mies ei haise tunkkaantuneelle tupakalle, hielle tai ummehtuneelle työhuoneelle. Hän tuuleuttaa vaatteensa ja pitää itsensä puhtaana. Naisten vaatteistahan on paljoa helpompi saada epämiellyttävät tuoksut pois, sillä neidän ovat ohuempia, eikä niihin hajut niin tartukaan. Muistakaa aina esimerkiksi juhlista tai sellaiselta vierailulta palatessanne, missä on ollut paljon ihmisiä, ummehtunut ilma, paljon tupakan ja ruuan hajua, että heti kotiin tultuanne panette vaatteenne hyvin tuultumaan. Jos hoidatte itsenne hyvin ja pidätte ruumiinne puhtaana, ette saavuta hyvää tulosta, ellette myös hoida vaateistanne pahaa hajua pois.

Puhtauteen kuuluu myös huolellisuus vaatetuskapaleitten hoitamisessa. On suorastaan puistattavaa nähdä joku neitonen muuten herttaisesti puettuna, mutta sukassa parsimaton tai huonosti kurottu reikä, nähdä lukkoneulan pilkistävän jostakin olkapäältä tai vyötäröstä ja jalkineet harjaamattomina. Koko asun on oltava huoliteltu, ei saa hutiloida koskaan. Koskaan ei naisen eikä lapsen vaatteissa saa olla enempää lukko- kuin nuppineulojakaan. Kiinni ommellen ja nappia tai hakasta käyttäen päästään varmempaan ja vaarattomampaan tulokseen. Kuinka moni verenmyrkytys tai muu onnettomuus onkaan johtunut juuri siitä, että neuloja on kiireessä pistelty vaatteisiin.

Huolellisuus, puhtaus sekä ulkonainen että sisäinen siisteys ovat tärkeitä tekijöitä ei vain naimisiin aikovalle naiselle, ja morsiamelle vaan kaikille naisille, kaikissa yhteiskuntaluokissa ja kaikissa asemissa.

Käytännöllisyys.

Sellaisiin työsaavutuksiin, joihin esiäitimme ovat pystyneet, ei nykyajan naispolvi enää pysty. Ajatelkaa, että nainen esimerkiksi maatalossa sai nousta aamulla kolmelta, leipoa ja siivota, hoitaa karja, ottaa osaa miesten töihin, valmistaa ateriat, hoitaa lapset ja koko talous yksin, päästen makuulle joskus kauan senjälkeen, kun talon miesväki oli makaamassa. Nykyajan nainen ei pysty tähän, eikä haluakaan pystyä. Ennen olikin naisen asema liika orjallinen ja työtaakka tappava. Se menikin liiallisuuksiin, mutta — nykyisin mennään liiallisuuksiin päinvastaisella alalla. Mistä tahansa voi hakematta noutaa nähtäväksi nuoren vaimon, joka ei osaa valmistaa ruokaa muuta kuin sen verran, että osaa keittää pari munaa tai keittää huonoa kahvia. Se on surkeata. Mutta vieläkin surullisempaa on nähdä aviovaimo, joka ei osaa itselleen valmistaa pienintäkään vaatekappaletta, ei paikata, ei parsia, ei edes kutoa. Tällaisen naisen lapsi ei saa mitään päälleen, ellei miehellä ole rahaa ostaa kaikkea, pienintäkin tilkkua tai ottaa kotiin ompelijatar niitä valmistamaan. Miten saattaakaan nykyajan nainen olla niin ajattelematon, ettei häneltä nuoruudessaan riitä harrastusta muuhun kuin turhuuksiin ja huveihin jos jonkinlaisiin?

Ellei naimisiin aikoessaan osaa valmistaa ruokaa eikä tehdä käsitöitä, on kiireen kaupalla mentävä kursseille ja pidettävä huoli edes siitä, että osaa yksinkertaisimmat ruuat valmistaa ja että osaa edes ommella napit vaatteisiin sekä parsia sukkansa. Onhan surkeata, että vastaviihitty vaimo tuntee auton, radiokoneen, gramofoonin ja nykyajan jazzit kuin viisi sormeaan, mutta ei osaa niin paljoa, että saisi ompelukoneeseen riiman pujotettua, ehkäpä ei edes neulan silmäänkään kuin suurella vaivalla. Jokaisen naisen velvollisuus on yrittää parhaansa tässä. Ompelutaidoton ja yksipuolinen nainen on sääliävä olento. Puistattavaa ja samalla naurettava on nähdä sellainen perhe, jossa miehen täytyy mennä keittiöön neuvomaan vaimolleen, miten paisti on valmistettava tai kala perattava. Mutta sellaista, ikävä kyllä, sattuu nykyaikaan useasti. Koettakaa toki kaikin mokomin välttää moista häpeää omalta kohdaltanne.

Eikä vain häpeää, vaan onnettomuuttakin. Ajatelkaapa seuraavaa tapausta? Eräs nuori pariskunta eli hyvissä oloissa. Miehellä oli hyvä toimi ja nainen vietti hänen poissaollessaan aikaansa ystävättäriensä kanssa hupaisasti. Tuli onnettomuus. Liike, jossa mies palveli, meni nurin ja hän joutui työttömäksi. Tarmokkaana ja yritteliäänä miehenä hän sai kumminkin tilapäistöillä sentään riin paljon ansaituksi, että vuokra ja yksinkertaista ruokaa saatiin kotiin. Mutta vaatteisiin ei riittänyt. Nyt tuli naisen kykenemättömyys työhön surkealla tavalla ilmi. Hän ei osannut paikata miehensä eikä omia vaatteitaan. Olisi ollut monia pukuja, joista olisi huolellisesti ja hyvin paikkaillen, muuttellen ja korjaillen voinut saada siistiä ja aivan uudelta näyttäviäkin vaatekappaleita, mutta hän ei osannut mitään. Yksinkertaisesti oli napin ompeleminenkin vaikeata.

Vaimo ei osannut muuta kuin valitella ja tehdä siten miehensä raskaat ajat vieläkin raskaammiksi. Hän rakasti miestänsä, mutta ei osannut eikä tyhmyydessään edes yrittänyt auttaa miestänsä siinä missä olisi voinut, jos olisi edes hiukan yrittänyt.

Tällaisia naisia vaivaa tarmon puute. He ovat sugeroineet itsensä siihen ajatukseen, etteivät he osaa jotain työtä tehdä, eivätkä siksi viitsi yrittääkään. Mutta jos tarmokkaasti yrittäisivät edes, syntyisi toki jotain, ellei ensiluokkaista, niin ainakin jonkinlaista ensi hätään kelpaavaa. Ja toisella kerralla työ jo luistaisi paljoa paremmin. Jokaisellahan on joku ystävätär, joka pysyy neuvomaan ja ei ole lainkaan häpeällistä turvautua toisen apuun neuvoja pyytäen silloin, kun aikoo niitä käyttää tarmokkaasti hyväkseen.

Nykyajan naisella ei saa olla „peukalo keskellä kämentä“ vaikkakin keksinnöissä on menty niin pitkälle, että koneet suorittavat jo suuren osan töistä, mitkä ennen piti suorittaa omin käsin ja voimin. Jos tulee puute, ei voi saada koneellista apua, vaan on itsensä tehtävä kaikki. Rikkainkin voi köyhtyä, joten ei auta luottaa varallisuuteen. Sairaus, kuolema, onnettomuudet ja monet aivan odottamattomat seikat voivat mulistaa ihmisen elämän yllättäen ja silloin on hukassa, ellei itse pysty tulemaan toimeen ja auttamaan omiaan.

Juoruaminen.

— Nyt menee kirjan kirjoittaja liian pitkälle jo, ajattelee lukijoista joku. — Minä en kumminkaan juorua, enkä siedä juoruamista.

Hyvä on, jos niin on, vastaan tähän.

Mutta tämä paha tapa, joka on tuottanut niin paljon surua ja onnettomuutta maailmaan, on todella levinnyt kaikkialla maailmassa, etenkin naisten keskuudessa, mutta myös miesten, jotka luulevat itseään tästä paheesta vapaiksi, niin suuresti, että katson olevan syytä puhua tästäkin asiasta aivan ystävällisessä mielessä.

Mitä on juoruaminen? Juoruamista on kaikki sellainen toisten asioihin sekaantuminen ja toisten asioiden eteenpäin vieminen, jota ei ole sivullisten kuultavaksi tarkoitettu ja juoruamista on kaikki sellainen puhe, joka tarkoittaa toisen erehdysten, vikojen, puutteiden tai joittenkin muitten seikkojen arvostelemista ja seulomista, jotka eivät asianomaiselle jutun kantajalle kuulu. Juoruamista on myös se, että menee kertomaan toisen talon hyvistäkin asioista liikaa, etenkin jos tietää, ettei asianomainen sitä halua.

Juoruamisen pahemman puolen tietää jokainen: se on pahan levittäminen. Juoruamisen vaarattomampaa puolta ei moni ole tullut ajatelleeksi: se on jonkun perheen tai tuttavan onnen tai menestyksen liioittele-

minen ja — kadehtiminen. Kuinka moni nainen puhuu toisen menestyksestä vain siksi, että hän kadehtii toista. Ja tällöin antaa hän ivallisen vivahduksen puheilleen, saattaen siten aivan väärän käsityksen aikaan selitystä kuulevalle.

Panettelu ja juoruaminen ovat sellaisia asioita, että niiden kanssa on tehtävä aivan selvä pesäero. Jos joku tulee teille kertomaan jotain pahaa toisesta, niin lopettakaa juttu alkuunsa ja sanokaa tällaiselle „kontinkantajalle“: — Minua ei lainkaan liikuta toisten asiat ja onnettomuudet. Ja mitä sinä hyödyt siitä, että teet pahaa pahemmaksi levittämällä sitä eteenpäin? Oletko itse viaton tässä suhteessa ja oletko varma, ettei sinun kohdallesi voi sattua juuri samoin? Koskekoon juoru rakastamaanne miestä tai ketä tahansa, on aina hylättävä kaikki juorujutut. Kysykää omaltanne suoraan, jos luulette olevan syytä. Silloin saatte kuulla asian oikeassa muodossa. Tai jättäkää asia silleen, niin säästytte ehkä itse ja säästätte ehkä toisenkin suurelta mielipahalta. Pitäkää huoli omista asioistanne ja antakaa palttua toisten asioille.

Kaikki meistä tuntevat sen naistyyppin, joka suorastaan hekumoi saadessaan kuulla jonkun ikävän asian ystävättärestään tai jostakin aivan tuntemattomasta perheestä, sellaisesta, jonka tietää vain nimeltään, ja kulkee hirmu kiireellä mahdollisimman monessa paikassa kertomassa asiaa. Hän suorastaan nauttii saadessaan loistaa „uutisella“. Mutta miten paljon pahaa onkaan tuollainen, suorastaan rikollinen nainen saanut aikaan maailmassa, kuinka monta perheonnea onkaan tällainen ihminen särkenyt ja miten monen ihmisen nimen onkaan hän tahrannut. Sananlasku sanoo: „Hyvä kello kauas kuuluu, paha vielä kauemmaksi“. Jos pahan puheen panee alkuun, saa se siivet ja lentää kaikkialle.

Otetaanpa vain yksi esimerkki. Joku neitonen on ajattelellemattomuudessaan lainannut johonkin välttämättömään ostokseensa pari kymppiä, eikä voi maksaa sitä lupaamaan hetkenä. Henkilö, jolta laina on saatu, sattuu aivan viattomasti mainitsemaan jollekin ystävättärelleen, että se ja se lainasi, mutta kun hän ei voinut maksaa takaisin tänään, en nyt voikaan tulla mukaan kanssasi. Toinen kertoo asian edelleen ja kun hän ei voi mainita summaa, sanoo hän, että kysymyksessä oli kai satanen tai pari. Kolmas kertoo jo kuulleen, että kysymyksessäoleva tyttö parka on lainailut rahoja, eikä voi maksaa takaisin. Sana „rahoja“ antaa jo sen leiman, että niitä on paljon ja ehkä useammillekin ja seuraava tietää ja ällistyneille ystävättärilleen kertoa, että tuo pikku tyttö on joutunut kurjaan asemaan vippailtuaan rahaa ja onpa tainnut ottaa liikkeestäkin jotain. Näin tytön nimi on muutamassa päivässä pilattu. Suorastaan varkaaksi saattaa joku hänet leimata.

Vielä pahempi on naisen kunniasta ja siveellisestä puhtaudesta alkuunpantu juttu. Joku kateellinen tyttö saattaa sanoa toisesta pahan ajatuksen, joka leviää, joutuu miestenkin korviin ja tyttö paralta menee silloin maine, häntä alkavat häikäilemättömät miehet alhaisissa tarkoituksissa lähennellä ja kunnon tytöt vieroksua. Näin turmellaan aivan syyttömän tytön elämä siinä määrin, että hänen on muutettava paikkakunnalta pois.

Naiset juoruavat miehistäkin. Jos joku mies on ollut ravintolassa nauttineena, kertoo joku toiselle, toinen kolmannelle ja näin eteenpäin. Parin viikon kuluttua saattaa mies itse kuulla, että hän on ollut miltei joka ilta juovuksissa ja tehnyt jos jonkinlaisia tuhmuuksia siellä tai siellä, vaikkei hän olisi eläessään ollut muuta kuin sen ainoan kerran päissään. Hänestä voidaan

kertoa kaupungilla, että hän on ruvennut ryypiskelemään, asia tulee johtajien tietoon ja häntä aletaan epäillä. Jos pienikin sairaus sattuu hänelle sitten, epäillään hänen juoneen ja makaavan siitä sairaana. Näin voidaan aiheuttaa toiselle ilkimielisellä, ajattelemattomalla puheella suorastaan paikan menetys. Sivistynyt päällystö ei tietysti ota sellaisia puheita huomioon, mutta joku kiihkoilija voi ottaa asian todeksi itse lainkaan tutkimatta sitä. Tällainenkin mahdollisuus on naisten otettava huomioon sekä juorutessaan että silloin, jos asia sattuisi heidän oman rakkaimpansa kohdalle. Silloin ette häntäkään tuomitse väärin.

Tunnen monta nuorta, viatonta tyttöä, jotka itkien ovat saapuneet luokseni ja kysyneet: Olenko todella niin huono, miksi minua sanotaan? Olen iloinen, hassuttelen ja hulluttelen, mutta en ole antanut kenenkään edes suudella itseäni. Miksi minusta puhutaan seläistakin, että olisin pian äidiksi tulemassa? Mitä muuta voikaan tuollaiselle tytölle sanoa kuin että hänen on luovuttava sellaisista ystävättäristä, jotka hänestä kateellisuudessaan levittävät moisia arkaluontoisia juttuja ja neuvottava häntä pitämään päänsä pystyssä, koska hän itse tietää viattomuutensa. Aikahan kyllä tasoittaa kaiken, mutta miten paljon saakaan viaton tyttö kärsiä moisista jutuista.

Nainen, joka pyrkii avioliittoon, pitääköön visusti kielsä kurissa. Ja oppikoon hän jo ajoissa hillitsemään uteliaisuutensa, joka saattaisi pakottaa hänet kuuntelemaan pahojen kielien kertomia juttuja. Juorukellot on ilman muuta karkoitettava talosta. Heitä ei saa laskea seuraan koskaan. Olkoonkin, että he ovat edes säpälin herttaisia ja suorastaan rakastettavia, mutta jos heidän luonteensa on sellainen, että he takanapäin kertovat kaikki asiat nurinkurisesti ja liioitellen, omiaan

lisäksi pannen, on koko perheenne ja tulevaisuutenne onnen vuoksi parasta käännättää sellainen vieras jo ovelta takaisin. Silloin hän viimeisen kerran purkaa kiukkunsa juoruun, mutta etsii pian uusia uhreja ja jättää teidät rauhaan. Nolatkaa sellainen juorukello perusteellisesti, käskekää luoksenne joku, josta hän on teidän tietten varmasti puhunut valheellisia juttuja ja ottakaa todistajat mukaan. Silloin saatte suun tukkoon ja pahimmassa tapauksessa tällaisen juorukellon sanoistaan oikeuteen vastaamaan.

Itsehillintä.

Itsehillintä on suuri avu ihmisessä ja jos sitä kehittää jo nuoruudessaan, on siitä arvaamatonta apua koko elämän varrella, olkoon elämä elettävä yksin tai miehen kanssa ja lapsien ympäröimänä. Itsehillintää tarvitaan kaikessa. Sellainen ihminen, joka on tottunut hallitsemaan mielensä ja kielensä, ruumiinsa ja sielunsa, voittaa usein kriittisessä tilaisuudessa itsehillinnällään pahankin kilpailijan tai suurenkin vaikeuden. Japanilainen Bushido-oppi opettaa itsehillintään niin suuressa määrin, että vaikka käsi poltettaisiin tulella hiljalleen, ei hyvin kasvatettu japanilainen saa antaa hymyn, tuon ainaisen japanilaisen mitäänsanomattoman hymyn, haihtua huuliltaan. Tuossa on paljon oppimista meilläkin. Europalaiset ja amerikkalaiset ovat suuria lapsia, sanoo eräs kiinalainen viisas. Hänen mielestään on suorastaan hassua, että „sivistyneen“ valkoihoisen saa nauramaan tai itkemään pelkillä sanoilla. Näin suuressa määrin halveksivat meitä sivistymättöminä pidetyt aasialaiset. Mutta heidän sanois-
saan piilee suuri totuus.

Onhan aivan tavallista, että meillä jokapäiväisissä oloissa kiivastutaan jonninjoutavista, nauretaan turhuuksille, itketään pienistä vastoinikäymisistä ja ollaan hil-

littömiä niin iloissa kuin suruissakin. Meidän on opittava ajattelemaan elämää ja opittava eroittamaan pikuseikat todella merkitsevista ja meidän on opittava hillitsemään itsemme vaikeissakin tilanteissa. Naimisiin aikovalta naiselta vaaditaan itsehillintää suuressa määrin. Hänen on osattava hallita itsensä kaikissa tilanteissa, eikä antaa yllättää itseään. Harjoitellessaan tähän itseään, tulee hän näytelleeksi kanssaihmisilleen, sillä hänhän salaa todelliset tunteensa täydellisesti kanssaihmisiltään. Kun hän oppii taidon, voi hän pitää itsensä ulkonaisesti aivan kylmänä, hallita kasvoneleensä, sormensa, jalkaansa ja kaikki hermonsä, niin ettei tarkkaavaisinkaan huomioitsija voi havaita hänessä mitään muutosta pahankaan iskun osuessa. Itsehillinnällä on se hyvä puoli, että se muodostuu voimaksi, uskomattoman suureksi voimaksi, jos sitä oppii ajoissa kasvattamaan riittävästi.

Missä itsehillintää sitten tarvitsee? Kaikessa! Seurustelussa, työssä, kaupungilla tai liikkeissä liikkueeseen, kaikkialla, missä vain ihmisiä on ja joutuu kosketuksiin ihmisten kanssa. Itsehillintää tarvitsee myös vaikeissa tilanteissa elämän varrella. Jos sattuu joku onnettomuus, on itsensä hillitsevä nainen suorastaan valloittavan suuremmoinen, kun taas hätääntynyt ja hurjana kirkuva nainen on kauhistus ja saattaa vain enemmän pahennusta aikaan kuin mitä hänen kanssaihmisensä jaksavat sietää. Nopea käsityskyky ja itsehillintä ovat tällaisessa tilanteessa mitä suuriarvoisemat ominaisuudet, joita jokaisen olisi pyrittävä kehittämään jo nuorena, ettei vanhempana joudu toisten pilkattavaksi „heikkohermoisuuden“ vuoksi, joka usein ei ole mitään muuta kuin itsehillinnän puutetta. Toisella saattaa olla aivan yhtä heikot hermot, mutta hän osaa ne hallita ja toinen taas antaa kaiken näkyä sekä

liikkeissään että ilmeissään ja huutaa vielä lopuksi kaiken julki maailmalle.

Jos kotona sattuu joku onnettomuus, aivan pieni, niin että joku astia särkyyy tai ovi paiskautuu kiinni, ei saa olla lapsekas ja kirkua kuin päätä leikattaessa, ei saa suuttua mokomasta, vaan on opittava sievästi ja rauhallisesti antamaan varoituksia ja neuvoja toisille ja jos itse on aiheuttanut onnettomuuden, on opittava ilman muuta pyytämään anteeksi asia ja suhtauduttava tilanteeseen aivan kylmästi. Monet riidat ja perhekohtaukset, monet ikävyydet kodeissa ovat aiheutuneet vain siitä, ettei joku ole osannut hillitä itseään.

Itsehillintää tarvitaan esimerkiksi silloin kun teidän rakkaimpanne sattuu olemaan hermostunut ja sanoo ensimmäisen kirpeän sanan. Jos heti silloin olette karkäs vastaamaan samalla mitalla, voi sukeutua kohdalokas riita, mutta jos hillitsette itsenne ja rauhallisesti alatte keskustella, tyyntyy toinenkin ja katuu pian kiivauttaan. Yhden neuvon annan siltä varalta, että tuleva miehenne sattuisi joskus tulemaan juovuksissa eteenne, mistä Luoja varjelkoon niin teitä kuin toisiaakin naisia. Mutta jos niin sattuisi, niin muistakaa: ei yhtään moitteen sanaa väkeviä nauttineelle miehelle. Vasta sitten, kun hän on selvinnyt, siis seuraavana päivänä, saatte ottaa asian puheeksi, mutta puhukaa vakavasti, velvoittavasti ja ymmärtämyksellä. Silloin pääsette päämääräänne helposti, mutta riita pahentaa. Riiteleminen on alhaista ja osoittaa sivistyksen puutetta. Pahakin asia voidaan sopia ja järjestää vakavasti keskustellen. Päätäväisyyttä ja ehdottomuutta on noudatettava, mutta ei saa esiintyä ärsyttävästi. On oltava tinkimätön ja jos toinen on härkääpää, lopettakaa keskustelu, kunnes toinen huomaa tulla sopimaan tai — menee sen tien, mikä onkin usein parasta, ellei

niin paljoa välitä toisesta, että suostuisi kantansa selittämään, selittämään menettelynsä ja hoitamaan asiat.

Taistelu väkijuomia vastaan on aloitettava heti ensi hetkestä ilman minkäänlaisia tinkimisyhtymisiäkään. Ehdoton kanta on oltava. Joko sallii tulevan miehensä ottavan tai ei salli, mutta puolittaista asennetta ei saa ottaa. Jos mies ei koskaan ota liikaa, ottakoon, mutta jos hän on heikko ja juo itsensä niin päihtyneeksi, ettei tiedä askeleistaan ja menettää muistinsa, on hänen lopetettava kokonaan tai pysyttävä poissa avioliitosta.

Tällaisen vakavan asian käsittelemisessä on itsehillintä tärkein ominaisuus. Ja vaikkakaan tällaista ei tulisiakaan, mitä tämän kirjoittaja niin hartaasti toivoo, on itsehillintä joka tapauksessa sellainen kallis ominaisuus, että siihen on harjaannutettava itseään jo varhaisessa nuoruudessaan. Mutta vanhanakaan ei ole myöhäistä ottaa asiaa esille, sillä kaikki kunnioittavat henkilöä, joka osaa hillitä itsensä ja sellainen nainen voi hallita toisiakin. Moni persoonallisuus, joka ilmestyy seuraan, hallitsee sen kokonaan vain siksi, että hän osaa kaikissa tilanteissa hallita liikkeensä, kielensä ja mielensä. Ja useasti joutuu ihmettelemään, mistä johtuu se omituinen voima, joka toisista henkilöistä uhkuu niin, että kun he tulevat seuraan, ovat he koko joukon sieluna ja johtavana henkenä. Se on hallitsevan sielun ominaisuus, henkilön, joka osaa ja tahtoo aina hallita itsensä ja senkautta hän hallitsee koko suuren seurueenkin.

Jos kehitätte itseänne tässä suhteessa, huomaatte piankin, että mihin tahansa tulettekin, teitä kuunnellaan mielellään ja te vaikutatte seuraanne hallitsevasti. Täten pääsette miestäkin lähelle, sillä mies kunnioittaa aina naista, johon toistenkin katseet kiintyvät. Jokainen mies on siinä mielessä omituinen, että hän ha-

luaa puoliso kseen naisen, josta toisetkin pitävät. Onhan se luonnollista, sillä ajatelkaa, miten ikävään tilanteeseen mies joutuu, jos hänellä on sellainen puoliso, jota ei mielellään nähdä vierailulla, jossa mies on mitä pidetyin. Nainen vaikuttaa silloin koko seuraa häiritsevästi. Siksi miehet haluavatkin itselleen sellaisen naisen, josta pidetään ja jonka voi ottaa mukaansa mihin vaan. Miten onnellinen onkaan mies, jonka vaimo tulee aina seurassa aivan keskeiseksi henkilöksi ja josta yleisesti pidetään. Tällaiseksi voitte tekin tulla, jos vain kasvatatte itsessänne luonteen lujutta ja itsehillintää.

Loppusana.

Kaikki edellä annetut neuvot on hyvä pitää mielessään. Tie kohti omaa kotia löytyy silloin helposti ja on helppo kulkea. Tässä esitettyjen ohjeitten lisäksi on tietysti jokaisen noudatettava niitä ohjeita ja osviittoja, joita yleensä noudatetaan. Olkaa hyvä, rehellinen, iloinen, kärsivällinen ja reipas kaikissa oloissa ja pitäkää sielunne niinkuin ruumiinnekin puhtaana. Silloin kuljette oikeata tietä ja vaikkette pääsisikään miehellen, olette kumminkin eläneet elämänne pidettynä henkilönä, hyvänä ihmisenä ja voitte rauhallisin mielin katsoa kaikkia elämän kohtaloita suoraan silmiin. Kukaan ei kadu sitä, että koettaa kaikessa noudattaa niitä ohjeita, joita hyvät tavat ja kunnollisuus vaativat. Voi olla iloinen puhtaasti ja voi huvitella, mutta rajansa kaikella. Liika on liikaa. Ja hyvydessäkään ei saa mennä niin pitkälle, että tulee luonteettomaksi, sellaiseksi, joka täyttää kaikki pyynnöt, joita toinen esittää. Kasvattakaa luonnettanne niin, että olette itsenäinen. Jos vain kaikessa koette tehdä toisille mie-

liksi, harkitsematta itsenäisesti, joudutte pian viettellyksi sellaiseen, joka on pahaksi itsellenne ja toiselle.

Kohti omaa kotia kuljette kaikkein varmimmin ollessanne aina välitön, suora, reilu, kohtelias ja luonnollinen. Satoja naisia on jäänyt naimattomiksi vain siksi, että he ovat olleet suorastaan sairaalloisen ujoja. He ovat vetäytyneet arkoina syrjään, eivät ole uskaltaneet elää terveesti ja taistella oikeuksiensa puolesta, taistella päästäkseen esille. Ja jos ihmisellä on puhdas omatunto, puhtaat tunteet ja rehelliset tarkoitukset, voi hän mitään pelkäämättä esiintyä kaikkialla ja ottaa omansa.

